

หนึ่งร้อยสิบ

การก้าวอย่างในวังหลวงต้องพอเหมาะและมีจังหวะ จะลนลาน
ไว้ระเบียบมิได้ ต้องสง่างาม ฉับไว ปราดเปรียว และมีชีวิตชีวา ขณะเดิน
หม่อมม้าวผู้ฝึกสอนจะพาดเสื่ออ่อนในมือ มิได้ฟังเสียงเพียงคนใดคนหนึ่ง จะ
เดินถูกหรือเดินผิดก็ล้วนแต่ถูกทางเลขไปด้วยเพื่อฝึกความสงบนิ่ง ไม่ว่าจะ
จะเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ใด นี่คือคุณสมบัติพื้นฐานของการเป็นนาง
ข้าหลวง ใครที่ถูกแก้หวดแล้วเดินไม่ดีหรือเสียจังหวะ ก็ต้องฝึกต่อกับกลุ่ม
ถัดไปจนกว่าจะแกร่งกล้าและอดทนได้มากพอ

เสื่ออ่อนที่ทำขึ้นเป็นพิเศษนั้นไม่ทิ้งรอยแผลไว้บนข้อเท้า แต่กลับสร้าง
ความเจ็บปวดจนแทบทนไม่ไหว หลังการฝึกหนึ่งรอบ ข้อเท้าและหลังเท้า
ของทุกคนจะปวดปลาบคันยุบยิบราวกับถูกยุงนับพันนับหมื่นตัวกัด จน
อยากหยิกเนื้อของตนให้ซาไปเสียเพื่อจะได้รู้สึกสบายขึ้นกว่านี้

ทว่ายังไม่มีความทันได้พักผ่อน เพิ่งจะนั่งลงนวดแข้งขาได้ที่สองทีก็
ต้องลุกขึ้นอีกครั้ง เพราะตกบ่ายเป็นเวลาศึกษาตำรา ‘คำสอนสตรี’⁹² ก่อน
เข้าเรียนต้องชำระร่างกายให้สะอาดและสวมอาภรณ์สีขาว หลังกินอาหาร

มือกลางวันทุกคนจึงมุ่งหน้าไปยังโรงอาบน้ำ

เหตุไฟไหม้เมื่อสี่ปีก่อนทำให้หมู่อำหนักกิตติประจิมห้าหลังถูกเพลิงไหม้จนพังเสียหาย ห้องได้รับสั่งให้สร้างตำหนักขึ้นใหม่ เมื่อหญิงชิวหนวีเข้าวังในปีนี้จึงย้ายสนมระดับล่างและหญิงชิวหนวีไปอยู่ที่นั่น เพื่อให้หญิงชิวหนวีรุ่นใหม่เข้าพักในหมู่อำหนักกิตติอุดรห้าหลังแทน

โรงอาบน้ำตั้งอยู่ตรงกลางตำหนักสามหลัง กลางยาม¹⁹³ คนที่กินอาหารเร็วมักชำระร่างกายเสร็จก่อน ช่างในจึงเหลือเพียงไม่กี่คน ลู่อลิถือถังน้ำร้อนสองถังเข้ามา นางกำลังจะสาธยายเปีย สายตาก็พลันเห็นเถาเหมยถือถังน้ำมาสองถัง จึงเรียกอีกฝ่ายแล้วขยับที่ข้างๆ ให้

โรงอาบน้ำที่ตัดแปลงจากห้องกว้างยามนี้สว่างโล่ง มีไม้สองชั้นตั้งกันกลางห้อง ด้านบนตอกตะปูทองเหลืองไว้แขวนเสื้อผ้า เหล่าตฤณีน้อยทั้งหลายอาบน้ำร่วมกันโดยไม่มีสิ่งใดอำพรางสายตา ลู่อลิถอดชุดเสียดินสีฟ้าอ่อน เผยให้เห็นผ้าไหมสีพื้นพันรอบอกอวบอิม นางใช้มือบังเนินอก ยามค้อมกายตักน้ำราด ทรวงอกขาวดูจระต่ายหิมะก็ถูกไอน้ำอบจนดูคล้ายผลสลี

เถาเหมยที่เคยลอบชำเลื่องมองอยู่เนืองๆ มักถอนหายใจแล้วชอบกล่าวอย่างมีเสศนัย “เฮ้อ ลู่อลิหนอลู่อลิ หากบุรุษเห็นเจ้าในสภาพนี้คงไม่ดีแน่”

ทุกครั้งที่ไต่ยีนลู่อลิจะหน้าแดงเถือกไปจนถึงใบหู

แต่ยามนี้เถาเหมยกลับไม่ได้พูดเช่นนั้น ขณะแก้สายรัดกระโปรงสีชมพูอ่อน นางก็กล่าว “ข้านับถือเจ้าจริงๆ แล้ของหม่อมมัวลึนฤทธิเพราะเจ้าไปเสียแล้ว ไม่ว่าจะพาดเท่าไรก็ไม่เห็นเจ้าจะพริบตาสักครั้ง ข้าว่าเจ้าไม่ได้มีวาสนาเป็นเพียงแค่นางข้าหลวงชั้นสองเท่านั้น เจ้ารอดูเถิด ต่อไป

¹⁹² ตำราที่ใช้ยัง ชุนนางผู้มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออกของจีนเขียนขึ้นเพื่อให้อบรมสตรี

¹⁹³ ช่วงเวลาระหว่าง 11.00 น. ถึง 13.59 น. กลางยามอุกก็คือเวลาที่เที่ยงตรง

“ไม่แน่ว่าข้าอาจจะต้องเรียกเจ้าว่า ‘เหินยงเหินยง’ ”

ลู่หลินนึกถึงเหตุการณ์ในตอนกลางวันแล้วก็ลอบพรุลงมหายใจออกมา เดิมที่ยังเป็นกังวลที่จางกู่เหยยพิณจมองตนเช่นนั้น ดิที่สุดท้ายแล้วก็ไม่ทำอะไรเกิดขึ้น เวลานั้นเมื่อนึกถึงหมวกทรงสูงปีกกว้างที่ต้องสวมบนศีรษะ ตลอดเมื่อครั้งเป็นชั้นที่เ็นยามเด็ก ในใจก็อดรู้สึกซาบซึ้งกับความหวังดีของบิดาชั้นที่ทั้งสองไม่ได้

มีคำกล่าวว่า ‘เด็กสาวเติบโตใหญ่ รูปลักษณ์ผันเปลี่ยน’ ความเปลี่ยนแปลงของนางเกิดขึ้นเมื่ออายุสิบสองปี วันหนึ่งนางตื่นขึ้นมาก็พบว่ากางเกงแพรอะไปด้วยเลือด หลังจากนั้นเมื่อกินอาหารก็เริ่มมีเนื้อหนังเพิ่มขึ้นในบางส่วน บริเวณใต้กระดูกไหปลาร้าก็ตั้งแน่ขึ้นทุกวัน แรกเริ่มนางตกใจไม่น้อย ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปก็ค่อยๆ เคยชินและปล่อยใจให้เนื้อมะม่วงบานตามธรรมชาติ ผ่านไปเพียงสองปีก็เหมือนมีลูกแมวสองตัวซุกอยู่ตรงอก

โชคดีที่นอกวังหลวงไม่มีคนคุ้นเคย นางจึงไม่รู้สึกละอายใจ ความเขินอายมีไว้สำหรับคนใกล้ชิดเท่านั้น ในที่ที่ไม่มีคนผูกพัน ไม่ว่าจะมีความเปลี่ยนแปลงใดก็สามารถเผชิญหน้าได้อย่างเป็นปกติ ข้านางยังดีใจที่มีโอกาสได้เห็นโลกกว้างตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ชีวิตนี้จึงไม่มีสิ่งใดให้ต้องเสียดายหรืออาลัยวาทณ์อีก

นางซึบน้ำบนผิวงอนแห้งแล้วสงผมเปียที่ม้วยไว้ ก่อนถามเจ้าเหมย “โฉนเจ้าถึงมาคนเดียว ชุนลวีไปไหนเล่า”

เจ้าเหมยจ้องมองเรือนผมดำขลับดูจแป้นน้ำตกรของนาง ปลายผมละเอียดสยายกลางแผ่นหลัง เวลาอาบน้ำนางมักจะหันหลังตักน้ำคล้ายกลัวว่าจะมีใครมอง กลับสับสนพู่เรือที่เห็นวับแวมดูราวกับกุหลาบพันปีที่อยู่บนภูเขาสูง ทรวดทรงองค์เอาจดเคี้ยวดูจุบุเขาลำธารนั้นชวนมองอย่างไม่รู้เมื่อ

เจ้าเหมยมองจนใจลอย ก่อนพึมพำตอบ “ดูเหมือนว่าสองวันนี้นางไม่มีใครสายนัก ข้ายังไม่ทันกินก็กลับไปพักกลางวันแล้ว เอ้อ ข้าถามเรื่อง

สำคัญเจ้าอยู่นะ เจ้าหนได้อย่างไรกัน ข้าเห็นพวกหม่อมมัวชมเจ้ายกใหญ่
ไม่แน่ว่าอาจจะย้ายเจ้ากลับมาอยู่กับพวกเราชั้นหนึ่งแล้วก็ได้”

ลู่อลีไม่ได้คิดจะเป็นนางข้าหลวงชั้นหนึ่ง จึงกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ “เดิน
หรือไม่เดินก็ต้องถูกเสี้ยมเยี้ยนอยู่ดี ยิ่งกะพริบตาเพราะกลัวเจ็บก็ยิ่งโดนหนัก
มีผู้กัดฟันทนครั้งเดียวให้จบๆ ไป”

“ซี พวกแหมสามขา¹⁹⁴ เดินไม่ก็ก้าวก็คิดจะเปลี่ยนจากเบ็ดเป็นหงส์”

“ก็นั่นปะไร ไม่รู้จักประมาณตน การเป็นเหนียงเหนียงมิใช่แค่อาศัย
เดินเป็นก็พอ” เสียงสูงต่ำที่แผ่วเวาเยาะหยันดังขึ้นจากฝั่งตรงข้าม น้ำเสียง
เจือความหยิ่งผยองและความดูแคลน

ทั้งสองคนหันไปทางต้นเสียง ก่อนเห็นสองร่างในอาภรณ์สีชมพูอ่อน
สูงโปร่งเดินเข้ามา ด้านหลังคือนางข้าหลวงแรงงานสองรายที่หิวถึงน้ำตามา
มา

พวกนางคือสองตุณที่โดดเด่นที่สุดในบรรดาหญิงช้วนหรีอรอบนี้
คนที่ผอมสูงกว่าคือขุนฝานเงิน...บุตรีของขุนฉนวนอิงซึ่งเป็นเจ้าเมืองเจ้อเจียง
อีกคนคือหลี่หลันหลัน...บุตรสาวคนเล็กของหลี่จ้านจือ ผู้บัญชาการกองทัพ
เจ้อเจียงหนาน

ทั้งคู่มาจากสกุลสูงส่ง มีรูปลักษณะงดงาม ได้ยินว่าก่อนเข้าวังหลวง
ได้ให้वानให้คนจัดการเรื่องสินบนไว้หมดแล้ว ข้าชื่อเสียงของพวกนางยัง
เลื่องลือไปถึงพระกระรณของฮ่องเต้ หญิงช้วนหรีที่จะได้รับเลือกในคราวนี้
อันดับหนึ่งและสองย่อมตกเป็นของพวกนางทั้งสองคนอย่างแน่นอน ดังนั้น
ในตอนฝึก เหล่าหม่อมมัวจึงลงเสียใส่พวกนางน้อยกว่าคนอื่น ดูเถิด แต่จะ
อาบน้ำก็มีคนถือถังน้ำมาให้แล้ว

เท่าหมดยไกรจจนแทบทนไม่ได้ นางกับลู่อลีเข้าเมืองหลวงมาพร้อม

¹⁹⁴ เป็นสุภาพสตรีจีน เปรียบเปรยคนที่รู้มากและทำตัวอวดเก่ง แต่แท้จริงแล้วกลับมีความ
ตื่นเขิน เก่งไม่จริง

กับขุนฝานเงินและหลี่หลันหลัน ดินน้ำเจียงหนานหล่อเลี้ยงผู้คน¹⁹⁵ ทุกปี
หญิงชิวหนวี่ที่เดินทางเข้าสู่วังหลวงจะมาจากแถบเจียงหนานมากที่สุด
ครั้งนี้แค่บริเวณเจียงเจ้อ¹⁹⁶ ก็คัดมากกว่าสองร้อยคนแล้ว ชั้นที่ดูแล
ระหว่างทางกลัวว่าหญิงชิวหนวี่จะเกาะกลุ่มแบ่งฝักแบ่งฝ่ายจึงสลับลำดับ
ทุกสองวัน ถ้าเหมยมักได้อยู่ในรถม้าคันเดียวกับลู่อู้อี้อยู่เรื่อยๆ เมื่อพบปะ
กันบ่อยเข้าจึงค่อยๆ คั่นเคยกัน

ในบรรดาหญิงงามทั้งหมด มีเพียงขุนฝานเงินและหลี่หลันหลันที่มี
ชาติกำเนิดสูง ทั้งคู่เอาแต่ใจและชอบกลั่นแกล้งผู้อื่นมาตลอดทาง ถ้าเหมย
ยังไม่เท่าไร แม้จะเทียบชั้นพวกนางไม่ได้ แต่บิดาก็มีตำแหน่งเป็นถึงถึงจือ
แต่หญิงชิวหนวี่ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวสามัญชน จึงถูกพวกนางรังแก
ไม่น้อย

ลู่อู้อีไม่ค่อยสนใจคนคู่นี้สัก ทั้งยังไม่ยอมอ่อนข้อให้พวกนาง จะว่า
ไปแล้วก็แปลก ลู่อู้อีนั้นว่ามีอายุน้อยที่สุดในกลุ่มหญิงชิวหนวี่ แต่ทำที่
สงบนิ่ง ไม่เย่อหยิ่งหรือเอาแต่ใจของนางกลับทำให้คนอื่น ๆ อุดมองนาง
ด้วยสายตาที่ต่างไปไม่ได้ ขุนฝานเงินจับทางนางไม่ถูก จึงเห็นนางเป็นตั้ง
หนามยอกอก

คืนก่อนเข้าวังหลวงฝนตกหนัก รถม้าคันอื่นปกติดี มีเพียงรถม้าของ
ถ้าเหมยกับลู่อู้อีที่หลังคารั่ว พวกชั้นที่กลัวเสียเวลาจึงไม่ได้หยุดซ่อม
ระหว่างทาง รีบเร่งมาถึงประตูเสียนอู่ก่อนฟ้าสว่าง ตอนที่สำนักงานข้าหลวง
คัดเลือกคน ลู่อู้อีนำน้ำที่เหลือในกระบอกให้ถ้าเหมยกับขุนลวี่ล้างหน้า แต่

¹⁹⁵ เป็นสำนวนจีน สื่อถึงความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่เจียงหนานที่มีทั้งแหล่งน้ำและ
ดินดี เหมาะแก่การเพาะปลูกและการดำรงชีวิต ทำให้ผู้คนในพื้นที่นี้มีชีวิตความเป็น
อยู่ที่ดี นอกจากนี้ยังมักใช้อธิบายว่าเหตุใดคนในแถบเจียงหนานจึงมีผิวพรรณดีและ
รูปร่างหน้าตางดงาม

¹⁹⁶ เป็นคำย่อที่ใช้เรียกพื้นที่สองมณฑลในประเทศจีน ได้แก่ มณฑลเจียงซูและมณฑล
เจ้อเจียง

ตัวนางเองกลับมีศราบสกปรกจากน้ำฝนติดบนใบหน้า ด้วยเหตุนี้จึงถูกจัดให้ไปอยู่กลุ่มหญิงชิวหนวี่ชั้นสอง

เถาเหมยหันกลับมาพาลางเอ่ยอย่างขุ่นเคือง “อย่าไปสนใจพวกนางไป แม้ว่าเรื่องหลังคารถม้าร้ายอาจเป็นฝีมือพวกนางก็ได้ การคัดเลือกยังไม่เริ่มเสียหน่อย ผลยังไม่แน่นอน”

ลู่อลี้ทำเป็นไม่เห็น เพียงยิ้มตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “นางข้าหลวงชั้นสองแล้วเป็นไรไปเล่า บางคนอยากเป็นเหินยงเหินยงแย่งชิงความโปรดปราน แต่ก็มีคนที่ชอบดูแลต้นไม้ใบหญ้ากับสารบรรณลิต ต่างคนต่างชอบ นี่ เจ้าช่วยผู้ให้ข้าที”

ขณะกล่าวก็หมุนตัวให้เถาเหมยช่วยผูกผ้าพันอกไว้ด้านหลัง แสงในยามอุ้งส่องผ่านลายฉลุหน้าต่างตำหนัก เห็นเป็นเงาสลัวสาดทับทาบลงมา เนินอกใต้ผ้าไหมสีพื้นอวบอิมโค้งมน แม้ไม่ถึงขั้นอวบอัดแต่ก็ชูชันน่ามอง เมื่อเถาเหมยช่วยรัดสายให้ ช่วงเอวก็เว้าเข้ารากับแอ่งหุบเขา

ลู่อลี้สวมเสื้อคลุมสีฟ้าอ่อนทับด้านนอก แล้วเดินหิ้วถังน้ำออกไปก้าวผ่านซุนผานเงินและหลี่หลันหลันไปโดยไม่แสดงสีหน้าใดๆ

ซุนผานเงินมองแล้วก็ขุ่นซึ่งอยู่ในอกจันต้องขบริมฝีปากแน่น สองมือปลดสายเสื้อตัวในออกแล้วตักน้ำราด รูปร่างสูงโปร่ง แม้ไม่มีส่วนหัวส่วนโค้งนั้ก ทว่าก็ขาวผ่องจนเสบตา ดูเหมือนงูตัวยาวอย่างไรอย่างนั้นชวนให้จินตนาการเหลือเกินว่ายามเกี่ยวกระหวัดกายบุรุษจะนำลุ่มหลงเพียงใด

หลี่หลันหลันมองแล้วก็อิจฉาอยู่ในใจ แต่ปากกลับกล่าวอย่างเห็นอกเห็นใจ “พี่หญิงซุนจะปล่อยยให้นางทำตัวเอาหน้าเช่นนี้หรือ เป็นเพียงนางข้าหลวงชั้นสอง แต่ไม่รู้ว่าได้วิชามาจากที่ใด ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมได้ถูกต้องไม่ผิดเพี้ยน หากปล่อยไว้เช่นนี้ ไม่แน่ว่าฝ่าบาทอาจจะทรงสะดุดตานางเข้าในสักวัน ท่านดูท่าทางนางเมื่อครู่สิ หากฝ่าบาทโปรดปรานนางขึ้นมาจะทำเช่นไรกัน”

บิดาเป็นทหารเรือหยาบกระด้าง บุตรีที่เลี้ยงมาจึงใจร้อนและไม่รู้จักสำรวม ซุนผานเงินชายตามองอีกฝ่าย “เรื่องไม่ง่ายตายถึงเพียงนั้นหรือ ท่านอาของข้าเป็นไม้ประดับหรือไร ฮี ไม่ไว้หน้าข้า ซาตินี้ก็อย่าหวังว่าจะได้ลืมตาอำปากอีกเลย”

เมื่อเห็นลาดไหล่เปล่าเปลือยของหลี่หลันหลันก็ไขปลายนิ้วสะกิดเบาๆ พลงงเข้า “แต่พวกเราเป็นพี่น้องที่ดีต่อกัน หากได้รับพระเมตตา ก็อย่าลืมช่วยเหลือกันเล่า”

พวกนางได้ยืนมาก่อนเข้าวังหลวงแล้วว่าต้องเต้ทรงอยู่ในวัยฉกรรจ์ ในใจของดรุณีน้อยก็อดสั้นไหวไม่ได้ สองฝ่ายแย้แย้กันไปมาพลงงกระซิบกระซาบก่อนหัวเราะคิกคัก พิธีคัดเลือกนางในเว้นว่างไปหนึ่งรุ่น เวลาล่วงเลยไปหกเจ็ดปี ได้ยินว่าคังเพยผู้ที่ฮ่องเต้โปรดปรานที่สุดมีอายุสามสิบกว่าปีแล้ว พวกนางยังจะต้องหวาดหวั่นอะไรอีกเล่า ต่อให้ก่อนหน้านั้นจะได้รับพระเมตตามากมายเพียงใด แต่จะเทียบกับบุปผาแรกแย้มอย่างพวกนางได้หรือ

หลังอาหารมื้อกลางวันและจิบพักเล็กน้อยก็ถึงเวลาศึกษาตำรา ‘คำสอนสตรี’ สถานที่คือตำหนักจายกงที่อยู่ข้างประตูจิ้นกวงฝั่งซ้ายบนถนนตงอี

ยามบ่ายเหนียงเหนียงในแต่ละตำหนักยังไม่ตื่นจากการพักกลางวัน พวกหญิงชิวหนวี่แบ่งเป็นสองแถว ประสานมือไว้ด้านหลัง เดินตามถนนตงตงจื่อจากเหนือลงสู่ใต้ กระโปรงสีชมพูและสีฟ้าพลิ้วไหวอยู่ริมกำแพงสีแดงชาด นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เดินชมราชสำนักนับตั้งแต่เข้าวังมา นัยน์ตาของทุกคนฉายแววเกิดทุนฐาระคนตื่นตื่น ทว่าก็ถูกกำชับว่าห้ามส่งเสียงดังรบกวน

ลู่หลี่เดินเงียบๆ อยู่ท่ามกลางหมู่คน เสาไม้เคลือบสีชาดที่คั่นเคยอิฐหินเย็นเฉียบ สายลมและกลิ่นอายที่ปะทะใบหน้าทำให้หวนรำลึกถึง

เรื่องราวครั้งเก่าก่อนขึ้นมาอีกครั้ง ดั่งนกที่บินออกจากรังแล้วก็หวนกลับมา

ตรอกวังอันเงียบสงัดทอดยาวสุดสายตา ราวกับว่ายังมองเห็นชั้นที่น้อยกำลังเล่นว่าวอยู่ ณ ปลายทางอันว่างเปล่านั้น บางครั้งเมื่อซุนเคื่อง นายท่านก็จะยืนฟังกำแพงวังสูงสามจั้งไม่ขยับเขยื้อน เกรว้างเล็กทาบทับลงบนกำแพง ใจหนึ่งก็อยากพบเขา แต่อีกใจก็ไม่อยากแยแสเขาอีกต่อไป ภายหลังเมื่อลมพัดมา มือที่จับว่าวมานานก็คลายออก ว่าวลอยละล่องขึ้นสู่ท้องฟ้า กระทั่งฟ้ามืดลงชั้นที่อาวูโสก็เดินไหลลุ่มหานาง

“กลับได้แล้ว บอกเจ้าแล้วว่าอย่าคิดถึงเขา อย่าตามหาเขา ก็ครั้งนี้หนก็ไม่ต้องห่วง”

เจ้าของแผ่นหลังโก่งเดินจงมือนางปีแล้วปีเล่าจนร่างเริ่มอ้อม เสียงแหบพร่านั้นจารึกอยู่ในความทรงจำ ยิ่งรู้สึกอบอุ่นมากเท่าไรภายหลังก็ยิ่งรู้สึกเจ็บปวดมากเท่านั้น นางไม่เคยลืมเลือน ชีวิตและความห่วงใยล้วนฝังอยู่ที่นี้ แม้นอกวังหลวงจะงดงามเพียงใด แต่ในความรู้สึก...นางก็เป็นเพียงแค่คนผ่านทางมาเท่านั้น

สี่เจียนที่อยู่ด้านหลังเห็นนางเหม่อลอยจึงกระซิบเรียกเสียงแผ่วสองสามครั้ง “ลู่อลิ...ลู่อลิ...” แล้วลอบยื่นมือมากระตุกแขนเสื้อนางพลางชำเลืองมองไปด้านข้าง

อ้อ...ลู่อลิเพิ่งได้สติ พอเงยหน้าขึ้นมองก็พบว่ามิบุรุษผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นกลางทางตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ เขามีอายุราวสิบแปดถึงยี่สิบปี รูปร่างผอมสูง ดวงตาหงส์เฉียงเรียวกุณันั้นฉายแววฉลาดเฉลียว จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง สวมเสื้อคลุมยาวสีกรมท่าปักลายสุกฉุณไฟบิน เวลาที่อีกฝ่ายกำลังพินิจมองนางด้วยสายตาสำรวจ

“ท่านพ่อ รับลูกหนึ่ง” เด็กชายวัยขวบกว่านั้นของๆ อยู่ที่ปลายเท้า เขา สองมือกลิ้งลูกหนึ่งด้วยแรงเพียงน้อยนิด

“ได้” เขาตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ค่อยๆ ก้มตัวแต่ยังคงจับจ้อง

นางไม่วางตา เมื่อนางก้าวออกไปข้างหน้าตามจังหวะการเดิน ดวงตาคู่นั้น ก็เหมือนจะไหววูบเล็กน้อย โใบหน้าหล่อเหลาชวนให้รู้สึกคุ้นเคยอยู่บ้าง

ลู่อลิมมองลายปักที่แขนเสื้อของเขา เป็นอาภรณ์สำหรับท่านอ่อง หัวใจ พลันเต้นแรงโดยไม่รู้ตัว ก่อนแรงผีเท้าเดินผ่านไปโดยไม่แสดงอาการใดๆ หลังจากนางไปถึงซานตง ชาวคราวในวังหลวงก็ค่อยๆ ซาดหาย ต่อมา อาจารย์จูลืมป่วย นางก็ยังไม่มื่อใจจะสืบเสาะ เด็กหนุ่มในเวลานั้นล้วนแต่ เติบโตใหญ่แล้ว กลายเป็นชายหนุ่มที่อยู่ในความทรงจำอันเลื่อนราง นางเดา ว่าเขาน่าจะเป็นองค์ชายสามหมู่ แต่ก็ไม่คิดจะซุดคู้ยให้แน่ชัดว่าเขาเป็นใคร

ในตำหนักจายกงเจียบสงบ หญิงช้วนหวี่ซันหนึ่งและหญิงช้วนหวี่

ซันสองห้าร้อยนางแบ่งกลุ่มเรียนออกเป็นสองกลุ่ม แต่ละกลุ่มแยกที่นึ่ง ผึ่งซ้ายขวาอย่างละครึ่ง หลังจากฟังนางข้าหลวงซันสองจากองงานพิธี บรรยายจบ ก็ต้องลงมือเขียนตามคำบอก โต้ะสี่เหลี่ยมขนาดเล็กและม่านึ่ง ทำจากไม้หวางฮวาหลี บนโต้ะวางแทนฝนหมึก กระดาษ และพู่กัน

ภายในห้องโถงเจียบกริบ มีเพียงหม้วม้วเดินกลับไปกลับมา แม้จะ กล่าวว่าเป็นการศึกษาตำรา ‘คำสอนสตรี’ แท้จริงแล้วยังเป็นการฝึกฝน ลักษณะการนั่งของเหล่าหญิงช้วนหวี่ด้วย ต้องรักษาท่วงท่าสง่างามไว้เป็น เวลานาน นึ่งนานเข้าย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นความทรมาณ พวกหม้วม้วจากองงาน พิธีจะลอบสังเกตอากัปกิริยาของแต่ละคน

ลู่อลิมนึ่งยึดแผ่นหลังตรงตั้งแต่ต้นจนจบ มือขยับพู่กันไม่หยุด เขียน ตัวอักษรเล็กๆ เป็นแถวดงาม หม้วม้วผู้ฝึกสอนเดินผ่านข้างกายนาง สายตาจับจ้องโใบหน้าชาวผ่องเกลี้ยงเกลาของนางแล้วก็อดพยักหน้าไม่ได้

ซุนผานจินหันกลับมามอง เมื่อเห็นมือซ้ายที่กำลังตั้งใจเขียนหนังสือ ของลู่อลิมก็ฉวยโอกาสตอนที่หม้วม้วไม่ทันสังเกต ส่งสัญญาณทางสายตา ให้ซีเฉียวที่นึ่งโต้ะตัวเดียวกับนาง

เมื่อเห็นสัญญาณแล้วซีเฉียวก็ลนลานขึ้นมา เดิมเห็นหม้วม้วเดินกลับ

มาข้างลู่อาลี จึงตั้งใจว่าจะแกล้งเบียดแขนซ้ายของอีกฝ่าย แต่กลับกลายเป็น พลัดทำน้ำหมึกของตัวเองหกเลอะเทอะแทน

แทนฝนหมึกตกลงพื้นเสียงดัง ‘ปึก!’ น้ำหมึกกระเด็นถูกชาย กระโปรงของหญิงชิวหนี่ที่อยู่ด้านหน้าจนเจ้าตัวเปเล่งเสียงอุทานเบาๆ ด้วย ความตกใจ

ขโมยไก่ไม่สำเร็จ ซ้ายยังเสียข่าวสาร¹⁹⁷ ชุนผานเงินจ้องด้วยสายตา ชุนเคื่อง ซีเฉียวพลันเผยสีหน้าหดหูใหม่ทันใด

ชุนกงเจิ้ง¹⁹⁸ จากสำนักตรวจการวังหลวงมองเหตุการณ์จากนอก ประตูจึงเดินเข้ามา สายตาคาวดมองลู่อาลีแล้วหันไปมองซีเฉียว “แทนฝน หมึกวางอยู่ดีๆ ไฉนถึงตกลงมาได้”

ซีเฉียวฟังวาจาเป็นนัยนั้นก็เข้าใจในทันที นางสะอื้นพลาบเซ็ดน้ำตา “เป็น...เป็นลู่อาลีเจ้าค่ะ นางใช้ข้อศอกกระแทกเข้าตลอดทั้งป้าย ซีเฉียวกำลัง ตั้งใจเขียน ไม่ทันระวังจึงถูกนางกระแทกจนจนแทนฝนหมึกหกเจ้าค่ะ”

ชุนกงเจิ้งก็มึนหน้ามองแล้วถามลู่อาลี “เจ้าใช้มือซ้ายเขียนหนังสือ?”

ลู่อาลีรีบประสานมือแล้วย่อตัวคำนับ ก่อนกล่าวเสียงนุ่ม “เจ้าค่ะ แต่ ข้าไม่ได้ชนนาง เว้นระยะห่างราวหนึ่งชุนโดยตลอดเจ้าค่ะ” ขณะกล่าวก็ตัวดี สายตามองซีเฉียว

ซีเฉียวไม่กล้าสบตา รีบกำหน้าต่ำเลี้ยวไปทางอื่น

ชุนกงเจิ้งยิ้มมุมปากอย่างมีนัย “เจ้าใช้มือขวาเขียนตัวอักษรสักสอง สามตัวให้ข้าดูที”

สำนักตรวจการวังหลวงเป็นหน่วยงานอิสระแยกจากหกกองงาน มีหน้าที่ตรวจตราและควบคุมกฎระเบียบของหกกองงานและตำหนักชั้นใน

¹⁹⁷ เป็นสุภาษิตจีน เปรียบเปรยว่าทำเรื่องไม่ดีไม่สำเร็จ ซ้ายยังต้องเสียประโยชน์ของตัวเองไป

¹⁹⁸ ตำแหน่งหัวหน้าสำนักตรวจการวังหลวง ทำหน้าที่ตรวจตราและรักษาระเบียบวินัย ภายในวัง

เหล่าหญิงช้วนหวี่ต่างเสียบกริบ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ลู่อลีเปลี่ยนมาใช้มือขวาจับพู่กัน จู่ๆ สมอาก็พลันว่างเปล่า ก่อนจะเขียนเส้นขีดแนวบนกระดาษอย่างลั้งเล

หม่อมมั่วผู้ฝึกหัดเห็นเหตุการณ์ก็เดินเข้ามาถาม “เกิดอะไรขึ้น ไฉนพู่กันจึงเลอะเทอะเช่นนี้”

ซุนกงเจิ้งคลี่ยิ้มยามมองนาง “เรื่องนี้ต้องถามภรรยาแล้ว กองงานพิธีของพวกเจ้าทำงานกันอย่างไร พิธีคัดเลือกนางในของฝ่าบาทต้องการหญิงช้วนหวี่ที่มีร่างกายสมบูรณ์เป็นปกติ สอดคล้องกับหลักฟ้าดินหยินหยางมิใช่ผิดธรรมชาติ เจ้าพาสตรีที่ใช้มือซ้าย ไม่ใช่มือขวาเข้ามา ทำเช่นนั้นนับว่าหลอกลวงฝ่าบาท ถือเป็นการไม่เคารพยาเกรงอย่างใหญ่หลวง”

ซุนกงเจิ้งไม่ลงรอยกับฟางกุกู... หัวหน้ากองงานพิธีมาแต่ไหนแต่ไร คราวนี้ฟางกุกูไม่อยู่ หม่อมมั่วผู้ฝึกหัดจึงไม่กล้าล่วงเกิน เลยต้องเอ่ยไกลเกลี้ย “ซุนกงเจิ้ง เข้าใจผิดแล้ว แม้แต่นางข้าหลวงในหกกองก็มีผู้ที่เขียนหนังสือไม่ได้ หลังจากหญิงช้วนหวี่ผู้นี้เข้าวัง นางก็ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมและพิธีการได้ดีเยี่ยม แม้มือขวาจะเขียนยากอยู่สักหน่อย แต่มือซ้ายก็เขียนได้ดังตามยิง ช่างกง¹⁹⁹ ยังตั้งใจจะเลื่อนนางเป็นหญิงช้วนหวี่ชั้นหนึ่งด้วย ท่านดูเถิดว่า...”

เสียงฮือฮาเบาๆ พลันดังขึ้นรอบด้าน ในวังมีลำดับชั้นเข้มงวด ห่างกันเพียงหนึ่งขั้น ทว่าวาสนาและสถานะกลับแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน เหล่าหญิงช้วนหวี่รายอื่นอดกระซิบกระซาบด้วยความริษยาไม่ได้

กล้าอ้างถึงช่างกง หัวหน้ากองงานฝ่ายในหรือ...ซุนกงเจิ้งยกยิ้มมุมปากด้วยสีหน้าที่ไม่ได้ยิ้มตาม “นางข้าหลวงในหกกองมีผู้ที่เขียนหนังสือไม่ได้ก็จริง แต่คนที่เขียนไม่ได้ล้วนเป็นนางข้าหลวงระดับล่าง ฟังรู้ไว้ว่า บน

¹⁹⁹ ตำแหน่งสูงในระบอบนางกำนัล มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลกองงานฝ่ายใน (ช่างกงจวี่) ซึ่งเป็นหนึ่งในหกกองหลักที่ควบคุมดูแลระเบียบวินัยของนางกำนัลในวังหลวง

ล่างกำหนดฟ้าดิน ซ้ายขวาแบ่งหยินหยาง' นี่เป็นกฎที่บรรพบุรุษกำหนดไว้
วังหลังยังต้องเข้มงวดกวดขัน หม่อมมั่วคือดั่งเช่นนี้ หรือจะละเมิดกฎเกณฑ์
ของบรรพบุรุษ?"

“เอ่อ...” หม่อมมั่วผู้ฝึกหัดถูกตอกกลับจนไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร
หัวหน้าสำนักนางข้าหลวงตั้งใจจะหนุนหญิงช้วนหวิ้น้อยที่ภายนอกสงบ
เสถียรแต่กลับโดดเด่นสะดุดตารายนี้ ทว่านางเป็นเพียงหม่อมมั่วผู้ฝึกหัด
จะกล้าขัดใจหัวหน้าสำนักตรวจการวังหลวงด้วยเรื่องที่ยังไม่มีข้อสรุปได้
อย่างไร ด้วยเหตุนี้นางจึงไม่พูดอะไรอีก

ลู่หลินก็ถึงชายหนุ่มที่เป็นบิดาซึ่งได้พบระหว่างทางเมื่อครู่ นาง
เปลี่ยนแปลงไปมากขนาดนี้ แต่ก็ยังไม่แน่ว่าเขาจะจำนางได้หรือไม่ ฉะนั้น
เวลานี้ไม่ควรเป็นที่สะดุดตานัก ยิ่งไม่ควรให้ตนต้องตกเป็นเป้าโจมตีของ
เหล่าหญิงช้วนหวิ้น

หญิงสาวเงียบไปครู่แล้วกล่าวเสียงแผ่ว “ซุนกงเจิ้งสอนได้ถูกต้อง
แล้วเจ้าคะ ในเมื่อผู้ที่เขียนหนังสือไม่ได้ล้วนเป็นนางข้าหลวงระดับล่าง
เช่นนั้นในการปฏิบัติหน้าที่ประจำวันของหญิงช้วนหวิ้นชั้นสอง ลู่หลินขอสมัคร
ไปประจำที่กองพระภษาและกองห้องบรรทม เมื่อใดที่เรียนรู้อการใช้มือขวา
เขียนได้แล้ว จึงค่อยให้หม่อมมั่วเรียกตัวกลับมา จะได้มีทำให้อบรมของ
ช่างงเลียบเล่า ซุนกงเจิ้งเห็นว่าเหมาะสมหรือไม่เจ้าคะ”

ในบรรดาหกกองงาน กองพระภษาและกองห้องบรรทมมีงาน
ละเอียดยิบย่อยมากที่สุด เลื่อผ้าและเครื่องนอนที่ฝ้ายซักล้างซักและ
ตากแห้งในแต่ละวันจะถูกส่งมาที่นี่ จากนั้นจึงให้เหล่านางข้าหลวงพับเก็บ
และส่งคืนไปตามตำแหน่งต่างๆ เวลานั้นอยู่ในช่วงเปลี่ยนฤดูเดือนสี่ เกรงว่า
เป็นสองกองที่วุ่นวายและมีงานล้นมือที่สุดในหกกองงาน เหล่าหญิงช้วนหวิ้น
ที่ต้องหมั่นเวียนปฏิบัติหน้าที่ขยาดเกรงที่จะไปยังสองกองนี้ที่สุด

ในเมื่อลู่หลินเอ่ยเช่นนั้น ซุนกงเจิ้งจึงไม่มีข้อโต้แย้งอีก ถึงอย่างไรก็ไม่
ควรหักหน้าหัวหน้าสำนักนางข้าหลวงมากไปกว่านี้ จึงเสถียรยิ้มแล้วกล่าว

อย่างมีเมตตา “เป็นเด็กที่ใฝ่รู้และรักความก้าวหน้า ถ้าเช่นนั้นข้าจะรอ ฟังข่าวดีจากเจ้า” ว่าพลางสะบัดแขนเสื้อจากไปพร้อมกับบ่าวระดับล่าง ที่แห่แห่นล้อมหน้าล้อมหลัง

...

กระทั่งผู้คนแยกย้ายไปหมด เมื่อภายในประตูเทรินเสียงเงียบลง ซุนฝานเงินก็ตบซีเดียวเต็มแรงหนึ่งผัด ‘เพียะ!’

ซีเดียวกุมแก้มที่แสบร้อน “คุณหนู โปรดระงับโทสะด้วย บ่าวลนลาน ไปชั่วขณะเจ้าค่ะ”

ซุนฝานเงินเลิกคิ้วด้วยความโกรธ “ลนลาน? ท่านแม่ของข้าเมตตา ให้เจ้าเข้าวังพร้อมข้า ก็เพราะต้องการให้เจ้าช่วยเหลือสนับสนุนข้า ไม่ใช่ให้ เจ้ามาทำลายแผนการของข้า โชคดีที่ท่านามาทันเวลา แล้วส่งนางไปพับ เสื้อผ้าที่กองพระภุชญา ทำให้นางพลาดการคัดเลือก”

...นางนี่ถึงสายตาขององค์ชายผู้นั้นที่มองลู่อลีในตรอกถนน ตงตงจื่อ นัยน์ตาก็ฉายแวววิเศษ เพราะปฏิเสธไม่ได้ว่าความงามของลู่อลี นั้นเหนือกว่านางมากนัก

หนึ่งร้อยสิบเอ็ด

ยามเว่ย ในอุทยานหลวง ณ ริมศาลาอรัชฎ์ สายลมพัดโชยอ่อนๆ นักดนตรีกำลังดีดพิณไม้ได้ต้นหลิวอยู่ริมทะเลสาบ เสียงพิณอันไพเราะดังก้องกังวาน

จางกั๋วเฟยสวมชุดเบ้ายจื่อสีอ่อนมีกระดุมหน้า นั่งฟังดนตรีขับขานในศาลาบุปผากับอินเต๋อเฟย นางข้าหลวงคนสนิทกำลังแกะถั่วที่เป็นของบรรณาการจากดินแดนตะวันตก ทั้งสองคนจิบชามะลิไปพลางสนทนากันเบาๆ ไปพลาง

อินเต๋อเฟยอ่อนนัยกว่าคู่อย่างหนึ่งปี นับแล้วปีนี้ก็ย่างเข้าสี่สิบเอ็ด แม้ในยามที่จางกั๋วเฟยเลื่อนอำนาจและของเฮาซุนสิ้นพระชนม์ นางจะเคยดูแลวังหลัง ทั้งยังมีความปรารถนาในอำนาจและตำแหน่งอยู่ลึกๆ ทว่าไม่นานก็กลับมาสงบนิ่งได้อีกครั้ง รูปร่างอวบอิมทำให้ใบหน้าดูอ่อนโยน ดวงตาประดับด้วยรอยยิ้มอ่อนละมุน แม้แต่คู่อย่างผู้เฒ่าเมื่อพบเรื่องยุ่งยากใจก็มักแหวะมาเยือนที่ตำหนักของนาง ในวังหลังนี้อินเต๋อเฟยเป็นผู้ที่จางกั๋วเฟยไม่ต้องปิดบังตัวตนและสามารถสนทนาด้วยได้อย่างสนิทใจ

จางกั๊ยกุ้ยเพยหยิบถ้วยชาขึ้นมาชงเบาๆ “เลือที่พี่หญิงสวมวันนี้ขับผิวนัก ๒ ได้ยินว่าปีนี้นอกวังนิยมอาภรณ์สีสันสดใส ช้ามองตฤณวิทย์เยาว์ที่เพิ่งเข้าวังเหล่านั้นต่างประทึนโฉมฉูดฉาดราวกับดอกไม้ เห็นแล้วก็ชวนมองไม่น้อย” พุดพลาถเหลียวไปมองหญิงช้วนหวิกลุ่มหนึ่งที่นั่งคล้ายร้อนอยู่ในศาลารับลมฝั่งตรงข้าม

อินต๋อเพยมองตาม เห็นกลุ่มสาวงามวัยกำดัด นางเข้าใจจางกั๊ยกุ้ยเพยดี อีกฝ่ายชอบซิงดีซิงเด่นตั้งแต่ยังสาว แม้ปัจจุบันจะแสดงท่าทีสุ่มเยือกเย็นเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น แต่เนื้อแท้กลับไม่เปลี่ยนแปลง คำคมนั้นเป็นเพียงมารยา แต่ความริษยาคือเรื่องจริง

อินต๋อเพยเบนหัวข้อสนทนากลับมา “เป็นชุดที่ชายาขององค์ชายสาม ผากองค์ชายสามส่งเข้ามา ตอนแรกหม่อมฉันคิดว่าสีสดเกินไป แต่พอกั๊ยกุ้ยเพยชมแบบนี้จึงค่อยรู้สึกกว้างขวางขึ้นมาบ้าง” แล้วก็ถามต่อ “อ้อ ได้ยินว่าหญิงที่อาศัยในถนนตงถงจื่อผู้นั้นออกมาแล้วหรือ”

เรื่องนี้ดีถึงความสนใจของจางกั๊ยกุ้ยเพยได้ในทันที นางเอ่ยอย่างดูแคลน “ไชนะสิ กริดข้อมือ ประจวบเหมาะกับการเกิดเหตุไฟไหม้ตำหนักพอดิ แต่ข้าคิดว่า...คงทนความเปล่าเปลี่ยวไม่ไหวอีกต่อไป จึงคิดอุบายทำร้ายตัวเองเช่นนี้”

อินต๋อเพยไม่กล่าวคำใด โจวลี่ผินดีนรณอยู่ในตำหนักเย็นมาหลายปี ตอนนี่คงกำลังคิดจะทำอะไรบางอย่างเพื่อองค์ชายเจ็ดกรมั้ง ไม่มีมารดาคนใดไม่ใคร่ครวญเพื่อลูก นางเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก “ได้ยินว่าลำบากอยู่ไม่น้อย กั๊ยกุ้ยเพยจะจัดการนางเช่นไรเล่า”

จางกั๊ยกุ้ยเพยมิได้ระแวงแคลงใจจึงตอบ “จะจัดการอย่างไรได้ ฝ่าบาทไม่รับสั่งให้ส่งตัวนางกลับไปกักขังอีก ก็ต้องปล่อยให้อยู่ข้างนอก ดีที่ทางฝั่งประตู่เหยียนฉีไม่มีสิ่งใดให้คาดหวังได้ เป็นเพียงที่ตั้งของหกกองงานกับหออุปรากรเท่านั้น เลือกออกมาตอนนี้ ฮี หวังจะพลิกสถานะได้อีกหรือไร”

อินเตอเพยรู้ว่าจางก๊วยเพยมีความขัดแย้งกับโจวลี่ผินจึงไม่คุยเรื่องนี้ต่อ นางยิ้มแล้วก็เปลี่ยนเรื่อง

ระหว่างสนทนากันอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงเด็กน้อยพิมพ์ำดังมาจากระเบียบทางเดิน นางข้าหลวงคนสนิทเห็นแล้วก็ยิ้มบาง “เหนียงเหนียงดูสิ เพคะ รุ่ยเสียนอ่องกับพระนัดดาเสด็จมาแล้ว”

ทั้งสองคนหยุดคุยแล้วมองตามไปยังทิศทางนั้น

องค์ชายสามหมู่เย่สวมชุดหยวนหลังผาวปักลายสีเงินนมดำเดินมาตามระเบียบทางเดิน เขาอุ้มเด็กน้อยตัวกลมไว้ในอ้อมแขน แผ่นหลังตั้งตรงงามสง่า แต่อย่างก้าวประหนึ่งมาพร้อมสายลม ชวนให้ผู้ที่พบเห็นรู้สึกผ่อนคลาย

หมู่เย่เป็นโอรสที่ไม่เคยทำให้อินเตอเพยต้องกังวลใจกับเรื่องใหญ่ๆ แม้ยามเยาว์จะมีร่างกายอ่อนแอ ถูกพวกบ่าวในวังข่มเหง ข้าพระบิดาก็ยังเฉยเมย ทว่ากลับคงอุปนิสัยอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่เหมือนองค์ชายรองที่มักก่อเรื่องพิดพลาตเป็นนิจ ไม่เหมือนองค์ชายใหญ่คู่อี๋ที่เย็นชา หรือองค์รัชทายาทที่ถูกLOYแพและมีชะตากรรมขึ้นๆ ลงๆ

อินเตอเพยเห็นโอรสกับพระนัดดา ใบหน้าก็ประดับรอยยิ้มทันที ก่อนขานเรียก “เอ...ลมอะไรพัดสองพ่อลูกมาที่นี่กันเล่า”

“ถวายบังคมเสด็จยาอินเตอเพย” หมู่เค่อที่อยู่ใ้อ้อมกอดบิดาแกว่งเท้าอวบอ้วนไปมา ร้อนใจอยากรีบลงมายืนที่พื้น

หมู่เววางเขาลงอย่างอ่อนโยน จากนั้นจึงถวายบังคมสองเหนียงเหนียง “ลูกถวายบังคมเสด็จแม่และก๊วยเพย”

จางก๊วยเพยให้ความเมตตาแก่องค์ชายสามพอควร ทั้งนี้ก็เพราะองค์ชายสามไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อใคร ซ้ำยังถูกโอรสของตนกดข่มมาตั้งแต่เล็ก นางยิ้มขณะมองอินเตอเพยแล้วกล่าว “ดูเถิด คำโบราณกล่าวว่า ‘เลี้ยงบุตรไว้พึ่งพายามแก่’ พี่หญิงเป็นดังคำกล่าวนั้นไม่ผิดเพี้ยน ไม่เหมือนข้าฯ เห็นแล้วก็รู้สึกอิจฉานัก”

“ท่านแม่ฝากลูกเคอมาถวายพระพรเสด็จย่า” ฉู่เคอที่จะครบสองขวบในอีกหนึ่งเดือนตอบแทนบิดาพลางเกาะเข้าอินเตอเพย หมายถึงอ่อนใ้หนางอุ้ม

เจ้าตัวเล็กเฉลียวฉลาด เรียนรู้ที่จะปกป้องมารดาของตนแล้วอินเตอเพยอุ้มเขาด้วยความเอ็นดู ก่อนถามฉู่เย่ “สองวันนี้เป็นอย่างไรร่างเล่า”

ฉู่เย่ตอบ “ก็พอไหวพะยะค่ะ เซ้านี้ลูกจากเตียงแต่งตัวได้ กินโจ๊กไปชามหนึ่ง”

กล่าวถึงเหวินชวงเออร์...พระชายาขององค์ชายสาม บุตรีหัวแก้วหัวแหวนของเหวินเหมียน...ราชบัณฑิตแห่งสำนักฮั่นหลิน สองสามีภรรยา มีข่าวมงคลหลังจากเข้าพิธีอภิเษกสมรสสามเดือน ก่อนที่จะตอบตกลงแต่งงาน ฉู่เย่มักใช้ข้ออ้างเรื่องร่างกายไม่แข็งแรงผัดผ่อนมาโดยตลอด ทำให้อินเตอเพยและเหวินเหมียนกับฮูหยินของเขาเป็นกังวลอยู่ลึกๆ จึงไม่คาดคิดว่าเหวินชวงเออร์จะตั้งครรภ์เร็วถึงขนาดนี้ ต่างก็ยินดีปรีดากันอย่างมาก ตอนอายุครรภ์สามเดือน ฉู่เย่เป็นไข้หวัด ด้วยกลัวว่าจะส่งผลกระทบต่อทารกในครรภ์ ฮูหยินเหวินจึงตัดสินใจพาบุตรสาวกลับไปดูแลที่จวน

ใครจะคิดว่าตอนคลอดกลับต้องลมหนาว เด็กทารกตัวขาวอวบ แข็งแรงเป็นปกติ กลับเป็นพระชายาที่มีโรคเรื้อรังมานับตั้งแต่นั้น เหวินเหมียนกับฮูหยินตำหนิตนเองไม่น้อย ทว่าฉู่เย่กลับไม่เคยเอ่ยวาจาติติงเลย แม้แต่คำเดียว เพียงแต่รับชวยากลับมาดูแลเอง นับตั้งแต่พิธีอภิเษกสมรสตั้งครรภ์ จนบุตรชายจวนจะอายุสองขวบแล้ว สองสามีภรรยาใช้ชีวิตร่วมกันราวกับคนตัวเปล่า

แม้ปากจะเกลี้ยกล่อมให้ฉู่เย่รับอนุภรรยา แต่ฟังจากคำพูดบุตรชาย ก็รู้ว่าในใจของชายยังคงหวงแหนเขามากนัก ไม่เต็มใจจะแบ่งเขาให้สตรีใด ฉู่เย่เองก็เป็นบุรุษใจกว้าง ระยะเวลาที่ผ่านมาจึงเลี้ยงบุตรชายด้วยตัวคนเดียวมาโดยตลอด

อินต่อเพยสงสารฉูเย่ แต่ไม่ยอมตำหนิลูกสะใภ้ต่อหน้าหลานชาย จึงกล่าวด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ “เดือนสี่อากาศดี เลือกรวันท้องฟ้าแจ่มใส ส่งลูกเค่อเข้าวัง พานางออกไปชมดอกไม้บ้าง อยู่แต่ในเรือนก็อึดอัด ได้ดูทิวทัศน์งดงามบ้าง บางทีจิตใจอาจจะปลอดโปร่งขึ้น”

ฉูเย่กลัวว่ามารดาจะเดียดฉันท์ชายา จึงรีบออกตัวแทนเหวิน-ซวงเออร์ “พะยะคะ ลูกก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน”

ฉูเค่อที่ฟังอยู่ข้างๆ ได้ยินก็ตื่นไปมา “ไม่เอา...ไม่เข้าวัง ท่านพ่อมองอาการงดงามเหล่านั้น ท่านแม่จะเสียใจ”

เจ้าเด็กใจแคบ เกิดในราชสกุลจะให้รักเดียวใจเดียวได้อย่างไร... จางก๊วยเพยอดลูปดวงหน้าเล็กๆ ของเขาไม่ได้ ก่อนจะยิ้มแล้วกล่าว “องค์ชายสามอภิเษกสมรสไปแล้ว กลับกลายเป็นต้องทำหน้าที่ทั้งมารดาและบิดา ปีก่อนเสด็จแม่ของเจ้าแนะนำให้เจ้ารับชายารอง เจ้าก็ไม่ยอม ปีนี้หากมีสตรีคนใดเข้าตา เป็นกงจะช่วยทูลเสด็จพ่อของเจ้าเอง ให้เลือกหนึ่งในนั้นมาสักนางหนึ่ง”

ฉูเย่ลอบตำหนิบุตรชายก่อนอธิบาย “เมื่อครู่เพียงแค่เดินผ่านหญิงช้วนหู่ เห็นคนหนึ่งดูคุ้นตาเท่านั้นพะยะคะ ไม่มีอะไรอื่น ตอนนี้นางยังป่วยอยู่ อย่าให้นางต้องกังวลเลย อ้อ เรื่องอาการบาดเจ็บขององค์ชายรองเป็นอย่างไรบ้างพะยะคะ”

กล่าวถึงเรื่องนี้ จางก๊วยเพยก็เป็นกังวลขึ้นมา “ว่ากันว่าสาหัสนัก โอสถในกองทัพมีประสิทธิภาพไม่ดีเท่าในวังหลวง ส่งกลับมารักษาที่นี้ย่อมดีกว่า ก่อนหน้านี้อ่องเผ่าชู่เงินประกาศว่าจะกรีธาทัพมา แต่สุดท้ายก็ตัดใจทิ้งโอรสไม่ได้ จึงขอเจรจาสงบศึก ฝ่าบาทยังไม่ทรงตอบตกลง เพียงแต่รับสั่งให้ควบคุมตัวกลับเมืองหลวงมาด้วยกัน คงจะเร็วกว่ากำหนด อีกครึ่งเดือนหรือรวายี่สิบวันก็คงได้พบหน้าแล้ว”

อินต่อเพยแทรกขึ้น “องค์ชายรองก็อายุสี่สิบเอ็ดแล้วกระมัง กลับมาคราวนี้ก๊วยเพยก็มองหาให้เขาสักคนเถิด ให้ชายาอยู่เมืองหลวงดูแล

ตำหนัก พาอนุติดตามไปยังชายแดน ข้างกายมีคนใกล้ชิดคอยดูแลยอม
ดีกว่านอนบนเตียงเตาเย็นเฉียบอยู่ในห้องที่หนาวยะเยือก”

จางก๊วยเพยปวดเคียรเวียนเกล้า “เขาฟังเป็นกงที่ไหนกัน หากเขาฟัง
เป็นกงสักคำสองคำ เป็นกงจะต้องอิจฉาลูกเคอของท่านหรือ ยิ่งตอนนี้
ยิ่งดูเหมือนพร้อมจะสละชีวิต ห้ามอย่างไรก็ไม่ฟัง เรื่องซาเยอ เป็น
กงต้องเลือกสรรให้ดี ส่วนเรื่องให้มีคนคอยดูแลอยู่ข้างกาย ในกลุ่มหญิง
ช้วนหู่ีรอบนี้ก็มีตัวเลือกอยู่ แต่ไม่รู้ว่าเขาจะพึงพอใจหรือไม่”

ครั้นนี้ถึงเงาด่านข้างของลู่อุ่หลี่ที่เห็นบนถนนตงตงจื่อ จางก๊วยเพยซึ่ง
รู้จักอุปนิสัยบุตรชายตัวเองดีที่สุดว่าใครก็ควบคุมเขาไม่ได้ ยิ่งเป็นสตรีที่
เอาแต่ใจแบบคุณหนูใหญ่สกุลช่ง ยิ่งนางดื้อดั่ง เขาก็ยิ่งรำคาญ อยากหนี
ไปให้ไกลที่สุด ต้องเป็นสตรีอ่อนหวานนุ่มนวลแต่มีอารมณ์บ้าง เขาถึงจะ
ยอมให้อยู่ข้างกายได้ เวลานั้นนางจึงจดจำอีกฝ่ายไว้ในใจอย่างเสียบๆ

ฉู่เย่เห็นว่าทั้งคู่สนทนากันไม่จบ จึงค้อมกายแล้วอุ้มบุตรชายขึ้นมา
“สลายมากแล้ว ลูกขอตัวไปเยี่ยมน้องสี่ก่อน”

นับตั้งแต่ถูกส่งเข้าไปในตำหนักเย็น อุปนิสัยขององค์รัชทายาทฉู่เสี่ยว
ที่ถูกกลอยแพกั้แปรเปลี่ยนเป็นเศร้าหมองอมทุกข์ ทั้งยังมีอารมณ์ร้ายและ
ขี้ระแวง คนในวังหลวงไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เขา มีเพียงองค์ชายสามที่แวะ
ไปเยี่ยมเยียนบ่อยครั้ง ฮองเต้ฉู่อ่างก็มิได้ห้ามปราม แม้จะทรงทราบแต่ก็
ทรงสร้างทำเป็นไม่รู้

อินต่อเพยไม่รั้งเขาไว้ แต่กล่าวเพียง “ไปเถิด อาหารมือเย็นนี้ไม่ต้อง
กลับตำหนัก เจ้าสองคนพอลูกอยู่กับที่ตำหนักของแม่แล้วกัน”

หนึ่งร้อยสิบสอง

เดินไปตามอุทยานหลวงแล้วเลี้ยวเข้าถนนซีเออร์ ผ่านประตูชุมชน
เดินตรงไปจนสุดทาง ด้านในประตูมีหญ้าขึ้นรกครึ้ม ณ มุมตะวันตก
เฉียงเหนือสุดคือตำหนักเสียนอันซึ่งเป็นสถานที่กักตัววงศ์รัชทายาทที่ถูก
ลอยแพ

ฤดูใบไม้ผลิ เมื่อสายลมยามสายพัดมาก็ทำให้อากาศเย็นเยือก
เมื่อก่อนบรรดานางข้าหลวงที่ทำผิดมักถูกคลุมศีรษะด้วยผ้าแล้วหามตัวมา
รับโทษตายบนถนนสายนี้ ด้วยเหตุนี้เอง ในยามปกติจึงแทบไม่มีคนสัญจร
ผ่านไปมา

พื้นหินสีครามเย็นเยียบ ชูเค่อเดินลงจากอ้อมกอดของบิดา เจ้าของ
รองตำแหน่งสีดำเดินเตาะเตาะเป็นจิ้งหะ เขาปีนขึ้นบนชั้นบันไดแล้วเคาะ
ประตู

“เปิดหน่อย เปิดหน่อย ข้ามาแล้ว”

‘กึกๆ’

กำปั้นไร้กำลัง เคาะอยู่หลายทีทว่าไม่มีใครได้ยิน กลับเป็นเสียง

‘ขยุกขยิก’ ด้วยความร้อใจด้านหลังบานประตูจนทำให้เกิดความเคลื่อนไหว

ชั้นที่อาวุโสถอดกลอนประตู เมื่อเห็นว่าเป็นบุตรชายของรุษเสียน อ่องจึงเปิดประตูให้ คู่เคียงยังไม่ทันขยับเท้า สุนัขขนยาวที่มีบันท้ายอวบอ้วน ตัวหนึ่งก็เบียดตัวแทรกพยายามจะออกมา

“กลับมา ชู ชู เจ้าสุนัขหลินจื่อ กลับมาเร็ว!” เสียงตะโกนของ เสี่ยวเจินจื่อดังมาจากลานตำหนัก ดูเหมือนปลอกคอกน่อมจะฉูดฉาดไว้ มันจึง จำต้องถอยตัวกลับเข้ามายังประตูด้านใน

ฉูเย่ก้าวเข้าประตูมา

“การระองค์ชายสาม” ชั้นที่อาวุโสสองคนที่เฝ้าประตูก้มหน้าต่ำ ไบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแสดงสีหน้าต้อนรับอย่างนอบน้อม

ฉูเย่พยักหน้าให้พวกเขาเล็กน้อยแล้วถาม “น้องสี่อยู่ที่ใดหรือ”

ทั้งคู่ตอบว่าอยู่ข้างใน ฉูเย่จึงเดินไปตามระเบียบทางเดิน

วังหลวงเก่าแก่อายุสองร้อยปี นอกจากตำหนักที่มีคนพำนักอาศัย พื้นที่ที่ไม่มีคนอยู่ผนังล้วนสีลือกอลอน บานหน้าต่างถูกปกคลุมด้วยฝุ่น ตำหนักเสียนอันหลังนี้สร้างตั้งแต่สมัยฮ่องเต้เฉิงจูย้ายเมืองหลวง เป็นที่อยู่ของนางสนมที่ถูกปลดมากกว่าร้อยปี ไม่รู้ว่ามีความวิญญานของสตรีและ ทารกลิงสถิตอยู่ที่ดวง

ต้นหญ้าหน้าชั้นบันไดตำหนักกรกชฎ บางต้นสูงท่วมข้อเท้า บางต้น สูงครึ่งค่อนแอก ไม่มีใครถอน ถอนอย่างไรก็ไม่ทันหญ้างอกใหม่ ชั้นที่อาวุโส สองคนรับผิดชอบเพียงเฝ้าประตูและกวาดลานตำหนัก แสดงสีหน้าไร้ อารมณ์ความรู้สึกตลอดทั้งวัน ปาวดูแลเซ็ดโต๊ะต้มน้ำต้มโอสถเป็นหมั้วหมั้ว อาวุโสแซ่เสี้ยน มีตำแหน่งในฝ่ายซีกข้างมาสิบกว่าปี หัวหน้ากองเห็นว่านาง ถ่อมตนและเรียบง่าย จึงย้ายตำแหน่งมาทำงานที่เบาแรง นอกจากเสี่ยว- เจินจื่อที่ยามปกติแทบไม่พูดจาแล้ว ตำหนักทั้งหลังก็ไม่มีปาวอายุน้อยเลย ลี้กราย

ในปีแรกที่ฉุฉิวถูกกักที่ตำหนักเสียนอัน ช่องเตี้ยยังไม่ทรงคล้ายโหระ
ขุนนางในราชสำนักไม่ว่าจะกล่าวโทษหรือขอร้อง หากพูดถึงองค์รัชทายาท
ฉุฉิวที่ถูกลอยแพ สีพระพักตร์ช่องเตี้ยก็จะหะมื่นเยือกทันที ว่ากันว่าวันที่
องค์รัชทายาทถูกปลด เป็นเพราะเขากล่าวว่าจาย์ยูโหระช่องเตี้ย ดำหนัก
เฉียนซิง แม้แต่คังเพยผู้มีจิตใจตรงามจะช่วยแก้ต่างให้ฉุฉิวในบางครั้ง
ทว่าช่องเตี้ยก็ทรงเย็นชาและไม่ตรัสคำใด ภายหลังจึงไม่มีผู้ใดในวังหลวง
กล้าพูดถึงเรื่องนี้อีก

ฉุฉิวขอเข้าเฝ้าม่น้องสี่ครั้งแรกในวันที่สองหลังจากที่บุตรชายถือ
กำเนิด ในตอนที่เข้าวังหลวงมาทูลข่าวดีให้พระบิดาพระมารดาทรงทราบ
เวลานั้นฉุฉิวกำลังปลื้มปีติยินดี หลังจากเสียบไปครู่ สุดท้ายก็จำใจ
อนุญาต

ตอนนั้นฉุฉิวถูกกักตัวมาร่วมปี ตอนฉุฉิวไปเยือนเป็นช่วงเทศกาล
ตวนอู่ในเดือนห้า แสงแดดร้อนระอุแผดเผายอดหลังคาสีทองอร่ามของ
วังหลวง ทว่าตำหนักที่ฉุฉิวพำนักกลับเสียบเหงา มีดมน และไม่มีเสียงความ
เคลื่อนไหวใดๆ

ฟังจากที่เสี่ยวเงินจื่อเล่า ช่วงนั้นฉุฉิวหมดอาลัยตายอยาก พระมารดา
ที่รักเขาลิ้นแล้ว เสด็จพี่และองค์หญิงใหญ่ที่เขาหวังใฝ่ตั้งแต่เด็กต่างมี
ครอบครัวสมบูรณ์พร้อม น้องชายที่เขาหมายจะปกป้องบาดเจ็บสาหัสก็
เพราะเขา พ่อลูกพี่น้องห่างเหิน เขาจึงไม่เห็นในชีวิตนี้มีความสำคัญได้อีกต่อ
ไป ชั้นที่ในห้องครัวหลวงจัดสำหรับตามสถานะ อาหารที่ส่งมาแทบกินไม่ได้
เขาก็ไม่กิน เด็กหนุ่มอายุสิบหกถูกโรคหอบหืดและอาการไอรุมเร้า ตลอด
ทั้งวันเอาแต่นอนลิ้มตานิ่งอยู่บนตั่ง ไม่ยอมให้ใครส่งเสียงแม้แต่นิด มิ
เช่นนั้นจะหงุดหงิดจนเกรี้ยวกราด

ฉุฉิวปลื้มปรีดิ์เข้าไป เห็นฉุฉิวนอนตะแคงอยู่ตรงนั้น สวมชุดหยวน-
หลังผาวสีฟ้าที่ไม่มีลายปักมังกร ชับให้เงาร่างสูงโปร่งผอมบางเด่นชัดขึ้น
เด็กหนุ่มยังคงมีประสาทสัมผัสเสียบไวต่อทุกสิ่ง เมื่อได้ยินเสียงความ

เคลื่อนไหวของฉู่เย่ก็รู้ว่าไม่ใช่บ่าวทั่วไป ดวงตาหงส์พยายามลึ้มขึ้นท่ามกลางแสงสว่าง ใบหน้าผอมซีดขาว ทำให้ฉู่เย่นึกถึงตอนที่เขากะโดดเป็นผีดิบอยู่บนเตียงเตาเมื่อครั้งอายุสี่ขวบ วันเวลาในวังหลวงล่วงเลยไปนานแล้ว ทว่าก็เหมือนเพิ่งจะผันผ่านไปใ้ในเสี้ยวพริบตา

น้องสี่เอ๋ย...

ฉู่เย่กล่าวกับเขา “ข้าเป็นพ่อคนแล้ว เป็นทหารกน่อยตัวกลมที่เอาแต่ร้องไห้จ้ำอยู่ในอ้อมอก ข้าจับมือเล็กๆ ของเขา แต่ไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรเหมือนกัน วันหลังจะพาเข้าวังมาหาเจ้า อีกสองปีเขาก็จะเรียกเจ้าว่าเสด็จจาลี คิคๆ แล้วก็แปลกพิลึกดีเหมือนกัน”

ฉู่โจวได้ยินเสียงนั้น สีหน้าก็คลายลงเล็กน้อย ก่อนเอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง “ยินดีด้วย พระชายาเป็นอย่างไรบ้างเล่า”

ฉู่เย่ที่ยืนอยู่หน้าประตูตำหนักไพลมือไปข้างหลัง เขาได้ยินทว่าไม่ตอบคำถาม ปีนั้นเขาอายุสิบเจ็ด อารมณ์สี่ดำของท่านอ่องพัดปลิวไปพร้อม กับสายลมเย็น

ฉู่โจวเอ่ยต่อ “ข้ามักรู้สึกว่าริมฝีปากเย็นขึ้น ยามที่สะลึมสะลือในตอนดึกก็เหมือนว่ามีมือเรียบบางลูบหน้าข้า เขย็นข้างเตียงข้า ถามข้าว่าทางออกจากวังไปทางใด ข้าบอกเขา แต่บ่าวโง่ฟงไม่เข้าใจ คินถัดมาก็มาถามอีก ข้าลองคิดๆ ดู ชั้นที่ระดับล่างเข้าออกวังได้เพียงทางประตูเสวียนอู่ข้างประตูเสวียนอู่มีลิ้นหีวหะเฝ้าพิทักษ์ วิญญาณของเขาจะออกไปได้อย่างไรกัน”

เวลานั้นพระชายาขององค์ชายสามจับไข้หลังคลอดแล้ว ฉู่เย่ร่วมเรียงเคียงหมอนกับนางเพียงแค่วันสามเดือนแรกหลังแต่งงาน หลังจากนั้นนางก็ถูกรับตัวกลับไปยังสกุลเดิม

จะให้ฉู่เย่ตอบอย่างไร หากพูดจากใจจริง ฉู่เย่ไม่ได้ตั้งใจจะตอบรับการอภิเษกสมรสในครั้งนี้ตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ

วันที่สองหลังจากที่เสี่ยวหลินลือถูกจับตัวไป เป็นครั้งแรกที่ฉู่เย่ลงมือ

กับคู่ว่าง องค์ชายสี่จุมพิตเสี่ยวหลินจื่อ ทว่าก็โง่เขลาหนักที่ไม่รู้ว่านางเป็นเด็กหญิง ฉูเย่ตั้งใจจะไปทูลให้พระบิดาทรงทราบ แต่คู่ว่างไม่ให้ไปก่อนจะกล่าว

“ต่อให้รู้ว่าเป็นเด็กหญิงแล้วจะอย่างไร ชั้นที่ลอบเลี้ยงดูบุตรสาวที่นางข้าหลวงแอบคลอด ต้องใช้ชีวิตอย่างบ่าวในวังไปตลอด? ตอนนี่ทำผิดอย่างมากก็ถูกขับออกจากประตู่วังหลวง ออกไปก็ได้รับอิสระ”

แต่คูเย่รู้ถึงความเห็นแก่ตัวของอีกฝ่ายดี เขาก็แค่ต้องการขัดขวางองค์รัชทายาท เมื่อเป็นขั้นที่น้อย ความผิดของคู่ว่างก็ประจักษ์ชัดแจ้ง

“อ้าก...!” คูเย่กับคู่ว่างต่อสู้กันบนหิมะอย่างดุเดือด ต่างฝ่ายต่างลงมือใส่กันจนเลือดตกยางออก หลังจากนั้นคู่ว่างก็สั่งให้เสี่ยวสี่จื่อขัดกลอนประตูจากด้านนอก คูเย่บอกให้เสี่ยวตั้งจื่อเปิด เสี่ยวตั้งจื่อไม่กล้าเปิด ตกตึกเกิดไฟไหม้ถึงน้ำมันทางหมู่ตำหนักทิศประจิมห้าหลัง

วันรุ่งขึ้นถึงได้รู้ว่านางถูกขังอยู่ในนั้น นับแต่นั้นมาคูเย่ก็ไม่สนทนากับคู่ว่างอีก ทว่าก็มีได้บอกคู่ว่างว่าเสี่ยวหลินจื่อเป็นเด็กหญิง บ่าวในวังผ่านมาแล้วก็ผ่านไป คนก็หมดลมหายใจไปแล้ว หากบอกไป แม้แต่สายสัมพันธ์พี่น้องก็คงไม่หลงเหลืออีกต่อไป

คูเย่กล่าว “หากเจ้าพูดเช่นนี้ ประตุยมโลกเปิดกว้างในวันสารท”²⁰⁰ ถ้าเจ้าหวังดีต่อเขาจริงก็ลืมนำไปเสียบเถิด ปล่อยเขาไปเสียบ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าเจ้าเห็นเขาเป็นเพียงของเล่น ก็อย่าได้คิดถึงเขาอีก เขาจะได้ไม่ละเมอเพื่อพจนตัดใจจากไปไม่ได้ การได้ชีวิตใหม่มิใช่เรื่องง่าย”

“รู้อยู่แก่ใจว่าเจ้าเห็นเขาเป็นเพียงของเล่น...” วาจาแทงใจดำ ทั้งยังแฝงแววตำหนิอยู่กลายๆ รู้ว่าเขาเห็นแก่ตัว ไม่อยากใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง

²⁰⁰ เทศกาลสารทจีน (วันที่ 15 เดือน 7 ตามปฏิทินจันทรคติ) ตามความเชื่อชาวจีนดวงวิญญาณจะได้รับอนุญาตให้กลับมาเยี่ยมโลกมนุษย์ในวันสารท ผู้คนจะทำพิธีไหว้บรรพบุรุษในวันนี้

ฉูโจวฟังแล้วนัยน์ตาก็ปลันหม่นแสงลง หลังจากนั้นก็ไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้อีกเลย

ภายหลังไม่รู้ว่เสียซุ่นจื่อไปหาสุนัชมามาจากที่ใด เขาตั้งชื่อให้มันและเลี้ยงมันเอาไว้ นับแล้วก็น่าจะมีเพียงสองขวบกว่า ดวงตาของมันดำขลับเป็นประกายราวกับพุทไธ่ ตัวกลมแน่น เวลานี้เจ้าสุนัขนิสีเหลืองกำลังกระดิกหางพลางนำทางอยู่ด้านหน้าฉูเย่

ภายในตำหนักหลักสลัวมัวหม่น เนื่องจากใ้การซ่อมแซมมานานปี เสาบางต้นถูกปลวกแทะจนเป็นรู ชับให้เห็นความเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย บนโต๊ะไม้หวางฮวาหลิมี่ด้วยยาวางอยู่ พอก้าวเข้าประตูก็ได้ยินเสียงไอไซลๆ ของชายหนุ่ม

ฉูโจวในวัยสิบแปดปีผ่ายผอมเป็นอย่างมาก เขาสวมชุดหยวนหลังผาวสีเงินอมดำกับเสื้อคอจีบสีขาวตัวใน ชวนให้ดูอึมครึมอยู่ตลอดเวลา พนักเก้าอี้ไม้หวางฮวาหลิมี่ขยับแน่นให้ลาดไหล่ดูกว้างขึ้น เอวสะโพกเพรียวบาง แม้จะหล่อเหลาทว่าก็เฉยเมยและเย็นชานัก

ชายหนุ่มถูกเลี้ยงให้เป็นคนเลือกกินมาตั้งแต่เด็ก ล่ำรับจากห้องครัว หลวงมีรสชาติแย่ ปกติเขาจึงเลือกกินเพียงไม่กี่คำ ที่เหลือก็ยกให้สุนัข เจ้าสุนัขหลินจื่อกินแก่ง เลี้ยงจนอย่างเอร็ดอร่อยทุกครั้ง ฉูโจวตามใจมันทุกเรื่อง ยกเว้นไม่อนุญาตให้ขึ้นเตียง นอกนั้นก็แทบไม่เคยขัดใจมัน เวลานี้มันวิ่งเข้าไปกระดิกหางข้างเก้าอี้ เขาก็ตามใจมัน ทั้งยังยื่นหลังมือให้มันเลีย

สายลมในฤดูใบไม้ผลิแห่งเล็กน้อย อากาศมีกลิ่นผงคลีดินกับปุ๋ยหนุ่มจากต้นหลิว ฉูเย่ยิ้มก่อนถาม “หายใจไม่ออกอีกแล้วหรือ”

ฉูโจวเอียงขอบถ้วย ค่อยๆ เทโอสถลงในภาชนะ จากนั้นจึงคว่ำถ้วยเปล่า “เดื่อนสิ่น่ารำคาญ”

ฉูเย่ก้าวเข้ามาสองสามก้าว “น้องแกกลับมาจากแดนซีหนานแล้ว ฝีมือการรักษาของนักพรตผู้นั้นเก่งกาจนัก เพียงแค่ไม่กี่เดื่อน หลับตาชวาก็ใช้ตาซ้ายนับนิ้วได้แล้ว เขายังนำหินอายุยืนมาถวายเสด็จพ่อ ให้เครื่อง

ประดับคั้งเพยกับก๊วยเพยคนละชุด เสด็จพ่อทรงปลาบปลื้มนัก ยังได้ยินมาว่าพี่รองจับหัวนเหียนเงินมาเป็นชelryได้ อ่องเผ่าซูจินขอสงบศึก สงครามทางเหนือคงจะจบแล้ว บ้านเมืองสงบสุข ครานี้ได้ห้าฟางต้องช่วยเจ้าแน่ เจ้าไม่ตีเมีย ร่างกายจะแข็งแรงได้อย่างไรกัน”

เมื่อครั้งถอดถอนเขาก็ใช้เหตุผลว่าองค์รัชทายาทมีจิตใจไม่สงบนิ่ง จึงให้ย้ายไปพักในที่ตำหนักเลียนอัน ดีหรือไม่ดีก็ล้วนแต่ขึ้นอยู่กับวาจาเพียงประโยคเดียว

ฉูโจวยิ้มเยาะ “โอสถนี้ตีเมียหรือไม่ก็มีค่าเท่ากัน ไฉนวันนี้ถึงมีเวลาเข้าวังได้ ไม่ใช่ข้าขอเล่า”

ฉูเย่รู้ว่าอีกฝ่ายไม่สนใจตำแหน่งในตำหนักบูรพาอีกแล้ว น่องแก้ได้ รับความชื่นชมจากพระบิดา ต่อให้ยกตำแหน่งองค์รัชทายาทกลับคืนไป เขาก็คงไม่สนใจใยดี ฉูเย่จึงไม่พูดอะไรอีก สั่งให้บ่าวนำห่อผ้ามามอบให้เขา

...เป็นไม้จันทน์หอมชั้นดีหลายท่อน ฉูโจวสัมผัสแล้วก็รู้สึกที่ใช้ได้ จึงปรายตามองรูปสลักลึบแปดอรหันต์บนโต๊ะ “เอาพวกนี้ออกไปขาย ใช้หนี้ค่าไม้ของท่าน”

ฉูเค่อเดินเตาะเตาะเข้ามา ตัวเขาเล็กจ้อยนัก ว่าวในมือยิ่งใหญ่กว่าตัวเขาเสียอีก เสียงเจ็ดยแจ้วดังขึ้น “หลานซื่อก่อนหนึ่งอัน”

เขาหลงใหลทุกสิ่งทีเสด็จจาลีทำ เวลานี้เด็กน้อยยืนอยู่เบื้องหน้าฉูโจว เอนกายเกาะขาบิดาขณะจับจ้องด้วยดวงตาดำขลับ เขาหยิบว่าวที่วางอยู่ในลานตำหนักติดมือมาด้วยเพราะกลัวว่าฉูโจวจะทวงคืน แต่ถึงกระนั้น ฉูเค่อก็คุ้นเคยกับฉูโจวดี หลังพระชายาองค์ชายสามคลอดบุตร ร่างกายของนางก็ไม่แข็งแรง เด็กน้อยไร้มารดาดูแล ฉูเย่จึงมักพาเขาเข้าวังหลงอยู่เนืองๆ

เจ้าตัวเล็กที่เคยฉีรตักเขามาตั้งแต่เด็ก ฉูโจวคร้านจะสนใจ เขากล่าวด้วยใบหน้าบึ้งตึง “ตอนกลับวางไว้ด้วย อันนั้นไม่ขายให้เจ้า” จากนั้นก็เอนกายพิงพนักเก้าอี้ กระทบบัวห้อยเข็มขัดโดดเด่นสะดูดตา เผยให้เห็น

ลายปักกิเลนสวมสร้อยบุปผาวัปแวมตามการเคลื่อนไหว

ฉู๋เย่ก้มลงมองบุตรชาย สายตาเต็มไปด้วยความรัก เขายิ้มก่อนกล่าว “อย่าขู่เขาลี เผ่าคิดถึงว่าที่เจ้าจะทำให้เขามาเดือนหนึ่งแล้ว เจ้าตัวเล็กจจดจำคำพูดของเจ้าขึ้นใจนัก”

ระหว่างที่เอ่ยฉู๋เค่อก็ขยับมายืนข้างฉู๋โจว ดวงหน้าเล็กผิวขาวอมชมพู แบนแบนฉู๋โจว

ฉู๋โจวสูดจมูกฟุดฟิด เห็นรอยปีสวาระสองสามหยดบนกางเกง ไบหน้าของเด็กน้อยกลับเต็มไปด้วยแววยกย่องและประจบเอาใจ ฉู๋โจวจึงหยิบลูกกวาดบนโต๊ะส่งให้เขาเลีย ปากก็ถาม “ระยะนี้พี่สะใภ้เป็นอย่างไรบ้างเล่า”

ฉู๋เย่ตอบ “ก็พอไหว” แล้วชี้ไปที่กระเป๋าบัวสะดูดตาไบนั่นพลางกล่าวอย่างระมัดระวัง “เมื่อครู่ผ่านถนนตงถงจื่อ เห็นหญิงช้วนหวู่ที่เพิ่งเข้าวัง กลุ่มหนึ่ง มีสตรีนางหนึ่งหน้าตาคล้ายกันนัก ข้ามองแล้วยังอดเหม่อไม่ได้ ดูเถิด ข้าเองก็เป็นพ่อคนแล้ว มีสวี่ให้เสด็จแม่ข้าช่วยจัดการ เรียกตัวนางมารับใช้เจ้า ดึกว่าไม่มีใครข้างกาย และใช้ชีวิตอย่างเงียบเหงาเดียวดายแบบนี้”

เขาไม่ได้บอกว่าเหมือนใคร ฉู๋โจวก้มหน้าเล่นกับสุนัขของตัวเอง ไบหน้าหล่อเหลาผอมตอบนั้นดูเฉยเมยไร้ความรู้สึก จู่ๆ ก็ถามขึ้น “รสชาติแบบนี้ดีหรือไม่เล่า”

ฉู๋เย่เสียบไปพักใหญ่จึงเข้าใจความหมาย สองพี่น้องไม่เคยสนทนากันในเรื่องเช่นนี้ เดิมตั้งใจจะตอบว่า ‘ดีหรือไม่ดีอะไรกัน’ แต่เมื่อเห็นเขารับฟังอยู่จึงกล่าว “ตอนแรกก็ดีอยู่ แต่นี่เว้นว่างมาสองปีกว่าแล้ว หลังจากนั้นสัมผัสนาง นางก็แข็งเหมือนท่อนไม้ นางไม่เต็มใจ ข้าก็ไม่อยากแตะต้อง”

ฉู๋โจวโอเบาๆ จากนั้นก็หมดความสนใจ มือถือลูกกวาด มองฉู๋เค่อแลบลิ้นเลียไปมาอยู่เสียบๆ “ครึ่งหน้าเข้าวังมา นำของว่างมาให้ที่ ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีแม่แต่ของกินจะให้เป็นรางวัล”

เจ้าสุนัขโง่หลินจื่อกับเด็กน้อยนำเอ็นดูวนเวียนอยู่ข้างหน้าเขา ตัวหนึ่ง
เลียรองเท้า อีกคนแลบลิ้นเลียลูกกวาด ดูนุ่มนิ่มน่ารักเหลือเกิน ฉูเย่มอง
ภาพนั้นแล้วก็รู้สึกบาดตาหนัก

ทุกคนในวังหลวงต่างรู้ดีว่าองค์รัชทายาทเลี้ยง ‘อาเจียว’ ไว้ในตำหนัก
เย็น มันตั้งตาวะวิ่งออกไปข้างนอกอยู่ทุกวัน ได้ยินใครเคาะประตูตำหนัก
ก็พยายามส่ายกันอวบๆ เบียดออกไปด้วย แต่จะคุ้มกันก็ได้ ไม่เช่นนั้น
ฉูโจ้วจะใช้เขวตาทะมีนเยือกเย็นชำมองทะลุประตูตำหนัก แคนางข้าหลวง
ที่ส่งเสื้อผ้ามายังตำหนักเสียนอันก็เปลี่ยนไปไม่รู้กี่คนแล้ว หากเรื่องนี้หลุด
ไปถึงหูพระบิดาคงไม่พอพระทัยแน่ ฉูเย่คิดจะพูดว่า ‘ยังดีกว่าเลี้ยงสุนัข
เหมือนคน’ แต่คิดดูแล้วก็รู้สึกว่ตตรอนเกินไปจึงไม่ได้พูดออกมา

เมื่อเห็นดวงอาทิตย์คล้อยไปทางทิศตะวันตกแล้ว ฉูเย่จึงอุ้มบุตรชาย
กลับไปยังตำหนักเหยียนลี่

หนึ่งร้อยสิบสาม

“แกว๊ก...แกว๊ก แกว๊ก...”

ภายในกำแพงวังสีชาด นกฮว่าเหมยชนหน้าตาลตาเขียวกระโดดไปมา อยู่ในกรง ไม่ว่าเจ้านายหรือบ่าวในวังต่างชอบเลี้ยงนก นกเป็นสัญลักษณ์แสดงสถานะ เหนียงเหนียงและชั้นที่ได้รับความนิยมโปรดปรานเลี้ยงนกค่อมรกตและนกกะตั้ว บรรดาบ่าวไพร่ก็นิยมทำตาม เลี้ยงนกปรอดกับนกกะจาบที่ราคาถูกกว่าเพื่อความครึกครื้น

ยามที่วกรงนกแกว่งไกวไปตามตรอกวัง นกราคาแพงจะเซิดหน้าสูงปรามาสดูแคลนพวกนกราคาถูก เหมือนบ่าวที่มีลำดับชั้นของตัวเอง เป็นบ่าวเหมือนกัน พวกที่มีเกียรติมีหน้ามีตาต่อหน้าเจ้านายก็ดูถูกบ่าวที่ทำงานต่ำต้อย แม้แต่จะสนทนาด้วยสักประโยคก็ราวกับต้องลดตัวเสียดศักดิ์ศรีอย่างไรอย่างนั้น

งานที่กองพระภูษากลับไปไร้ซึ่งความวุ่นวาย ริดพับเสื้อผ้าที่ส่งมาแล้วก็ส่งออกไป ไม่มีโอกาสได้แสดงตนเบื้องหน้าเจ้านาย ทั้งยังไม่ต้องยืนนิ่งเหมือนแท่งตะเกียบติดกันหลายชั่วยาม บรรยายากคำในกองงานจึงผ่อนคลาย

กว่ามาก

ฮ่องเต้ทรงเมตตา เมื่อถึงยามเย็น บ่าวแต่ละกองจะได้รับพระราชทานของว่างคนละมือเพื่อเสริมกำลัง บางครั้งเป็นโจ๊กถ้วย บางครั้งเป็นผลไม้เชื่อมแช่เย็น วันนั้นเป็นเต้าฮวยผลซึ่ง ชั้นที่ห้องครัวหลวงหาบถังโจ๊กมาหลายใบ ทุกคนมารุมล้อมแล้วตักกันไปคนละถ้วย

ทุกคนยังกินไม่เสร็จ ชั้นที่สามคนก็ยังไม่ไปไม่ได้ ทั้งยังไม่อยากจะไปหญิงชิวหนุ่หัวรุ่นใหม่เพิ่งเข้าวัง ความสดใสและมีชีวิตชีวาที่ติดตัวมาจากภายนอกยังไม่ถูกกลบด้วยกฎระเบียบที่เข้มงวดของวังหลวง สีหน้าและกิริยาท่วงท่าล้วนเปี่ยมด้วยความร่าเริงสดใส คำถามจากพวกนางก็แปลกใหม่ เหมือนเด็กน้อยที่ถามผู้ใหญ่ว่า ‘เหตุใดนกบนท้องฟ้าถึงบินได้’

มีคนถามชั้นที่ “เล่าเรื่องในห้องครัวหลวงให้ฟังหน่อยเถิด”

เสียงหัวเราะที่ปนไปกับความไร้เดียงสาฟังแล้วช่างไพเราะและอ่อนหวานนัก

ชั้นที่รายนั้นช่างพูด เขาจึงเล่าไม่หยุดปาก “เจ้าหมอนั้นกินจนัก ซาลาเปาหมูเพิ่งออกจากเตา ควันฉุยทั้งลูก เขากลับยึดเข้าปากทั้งสิบเอ็ดตะกร้าโดยไม่กะพริบตาด้วยซ้ำ น้ำมันก็ลวกกระเพาะเข้าลิ เขากุมท้องแล้วกลืนหายใจรวดเดียว ซู้ด...ซู้ด...ซดโจ๊กในกระบวยมือซ้ายตามลงไปจนหมดเกลี้ยง!” ว่าพลางดูตรึมฝิปากเลียไปมายามบรรยายถึงน้ำแกงในซาลาเปา สมจริงจนอดจินตนาการตามไม่ได้

จากนั้นก็เล่าเรื่องเสี้ยวเกาจือ ชั้นที่ฝ่าฝืนให้ฟัง “ฮี้ ยังไม่ทันฟันเม็ด ฟันก็เบะแล้ว! แต่ละท่อนลองวัดด้วยแขนจะเห็นว่ายาวเท่ากันหมด! ร้ายกาจจริงๆ มิเช่นนั้นไหนถึงพูดกันแล้วว่าห้องครัวหลวงเต็มไปด้วยคนมีฝีมือมากมายนัก คนทำงานในห้องครัวหลวงก็ล้วนแต่ได้รับเมตตาจากบรรพบุรุษกันทั้งนั้น!”

เหล่าหญิงชิวหนุ่หัวฟังแล้วปลันตื้นเต้นตกใจตามไปด้วย สายตาเต็มไปด้วยความชื่นชม ชั้นที่รายนั้นเห็นทุกคนรับฟังด้วยสีหน้าจริงจัง จู๋ๆ ก็

ผ่อนน้ำเสียงลงแล้วเปลี่ยนเป็นเล่าเรื่องตลกแทน หยิงซิวนหิวก็พากันหัวเราะคิกคักตาม ชั้นที่ผู้นี้ขึ้นเวทีแสดงตลกได้แล้ว นำเสียดายที่เป็นได้เพียงชั้นที่ส่งสำรับเท่านั้น

ลูหลือถือถ้วยยีนฟังอยู่ใต้ต้นไม้ นางหัวเราะไปกับคนอื่นๆ ยามยิ้มแยมช่างดูสดใสสดุดตานัก ดวงตาหริ่โค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยว สะอาดเกลี้ยงเกลาและเป็นธรรมชาติ อยาได้ให้ฉูโจวเห็นรอยยิ้มเช่นนี้เป็นดีที่สุดซึ่งเหมือนในคืนที่จากลากันปีนั้นเหลือเกิน

อันที่จริงแล้วหาใช่เก่งกาจอะไรไม่ ชั้นที่รายนั้นกินได้มาก เพราะก่อนหน้าเขาทำผัดจึงถูกลงโทษให้อดอาหารสองวัน ซาลาเปาลีบแฉืดตะกร้าก็เป็นซาลาเปาลูกเล็ก น้ำแกงในซาลาเปามีไม่ถึงสามถ้วยซ้ำ เสี้ยวเกาจ้อชั้นที่ผ่าพินก็เช่นกัน วันก่อนเขาผ่าพินทิ้งไว้ ตกตึกน้ำค้างแข็งจับตัว วันรุ่งขึ้นแดดส่องก็ละลาย ยังไม่ทันลงมือพินก็เบะออกจากกันแล้ว

ลูหลืออยากฟังข่าวของอู่เฉวียนโหย่ว นางจิบของหวานแล้วก็ถาม “เล่าเรื่องชั้นที่อาวุโสของพวกเจ้าให้พวกเราฟังบ้างสิ”

ชั้นที่ส่งสำรับมองมา เห็นใบหน้าอ่อนหวาน เสียงแผ่วเบาทั้งยังไพบเราก็คิดว่าเด็กสาวไม่รู้เรื่องสักอย่าง จึงตั้งใจจะอดตัวสักคราจึงกล่าว “จู่ พูดยังไม่ได้ นั่นเป็นเทพเจ้าสายฟ้าในห้องครัวหลวงของพวกเราเชียวละ! ตัวสูงชะลูด หน้าดำเหมือนกวนอู ยืนปักหลักหน้าประตูลาน ไม่มีใครกล้าส่งเสียงก่อความวุ่นวาย!”

ลูหลือรับฟัง ภาพท่านพ่ออู่ที่มาส่งนางด้านนอกประตูเสวียนอู่ในวันนั้นผุดขึ้นมา รถม้าหลังคาตัววิ่งไปตามคลองจีนสู่ชั้นนอก นั่นเป็นครั้งแรกที่นางออกจากวัง ถูหนวในเหมืองทางเหนือต่างเผาถ่านหินกันเพื่อความอบอุ่น ท้องฟ้ายังไม่สว่าง บรรยากาศมืดครึ้มสลัว เรือนหลังคาต่ำปลุกเรียงราย ในคลองสายตามีเพียงความว่างเปล่าและเงียบงัน หันกลับไปมองก็เห็นเพียงเสื้อคลุมยาวสีดำบนร่างผอมสูงของเขาใต้ประตูวังหลวงที่เล็กลงเรื่อยๆ น้ำตาลหลังรินลงมาไม่หยุด

อาจารย์จู่ที่อยู่ข้างๆ ทำได้เพียงร้องห้าม “หยุดร้องได้แล้ว ร้องอีก ตาจะบอดนะ ประเดี๋ยวจะส่งไปให้พวกชายเด็ก” ชายชราหายาบกร้านไม่รู้วิธีปลอบเด็ก ออกจากวังปีเดียวก็ล้มป่วย เสียชีวิตเมื่อต้นฤดูหนาวปีที่แล้ว

ลู่อี้ใช้เงินที่เหลือซื้อห่อหมกผัดสองแห่ง แห่งหนึ่งเป็นสุสานว่างสำหรับพ่อแม่อู๋

เมื่อได้ยีนชั้นที่ส่งมารับเล่าแบบนี้ นางก็รู้ว่าท่านพ่ออยู่แข็งแรงและมีตำแหน่งงานที่ดีอยู่ ในใจพลันโล่งใจอยู่ลึกลงๆ คิดว่าหากเขาเห็นนางจะทำหน้าแบบใด เกรงว่าคงปั้นหน้าขริมบึ้งตึง แต่กลับชวนให้รู้สึกอบอุ่นใจ คงต้องแสร้งทำเป็นไม่รู้จักอีกฝ่ายไปก่อน

ในตอนที่กำลังจะก้มหน้าตักของหวานเข้าปากอีกช้อนหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงคุ้นเคยเรียกจากด้านหลัง “ลู่อี้ ลู่อี้”

ถ้าเหมยสวมชุดเสียดินสีชมพูอ่อนยืนอยู่นอกประตูสี่ซาด นางจึงถือถ้วยของหวานเดินไปหา “เหตุใดถึงมาหาข้าในเวลาอันได้ ชุนลิวเล่า ไม่เห็นเงาางเลย”

หลังหญิงชิวหนู่หิวเข้าวัง พวกนางจะต้องเรียนรู้การเดิน ยกถาด คำนับ ถวายพระพร และมารยาทพื้นฐานต่างๆ บนถนนตงตงจื่อเสียก่อน หลังจากนั้นก็แยกฝึกตามระดับชั้น ช่วงเช้ายังคงฝึกฝนกฎระเบียบพื้นฐานเหล่านี้ ช่วงบ่ายหญิงชิวหนู่ที่ชั้นหนึ่งต้องไปเล่าเรียนด้านดนตรี หมากล้อม คัดอักษร และวาดภาพเพื่อให้เหล่าหม่อมมั่งคั่งเกตุการณ จากนั้นจึงเลือกสรรผู้ที่โดดเด่นไปร่วมพิธีคัดเลือกหญิงชิวหนู่ในต้นเดือนห้า

หญิงชิวหนู่ที่ชั้นสองต้องเริ่มหมั่นเวียนไปตามฝ่ายงานต่างๆ ดูว่าใครถนัดสิ่งใดแล้วจึงจัดสรรไปยังแต่ละฝ่ายแต่ละกองงาน อย่างฝ่ายของมีค่า ฝ่ายทรัพย์สิน ฝ่ายอาหาร ฝ่ายเครื่องประดับ

การเกล้าผมของหญิงชิวหนู่ชั้นหนึ่งแตกต่างจากหญิงชิวหนู่ชั้นสอง ไม่เหมือนหญิงชิวหนู่ชั้นสองที่ได้แค่ถักเปียที่ขมับทั้งสองข้าง แล้วรวบรวมเป็นหางม้าด้านหลัง ถ้าเหมยทำมวยผมรูปกากบาท ปล่อยผมที่

ขมับทั้งสองข้างเป็นลอนโค้งงดงาม ปักปิ่นดอกไม้ไว้ด้านบน งดงามน่ามอง
ยิ่งนัก

เมื่อได้ยินคำถามก็ตอบ “ระยะนี้ขุนลวีไม่ค่อยสบายนัก เมื่อครู่เรียน
ท่ารำ จูๆ ก็เวียนศีรษะล้มลง รุ่งกระโปรงถูกผู้ฝึกสอนจนขาด พวกเรา
ก็เลยได้พัก แวะมาหาเจ้าก็เพราะว่ามีเรื่องดี ดูลี ข้าทำอะไรมาให้ด้วย?”
พูดพลางแกว่งม้วนผ้าแดงในมือ

ลู่หลิวรีบยื่นมือไปคว้ามา เป็นแบบฝึกคัดลายมือ นางพลันดีใจเป็น
อย่างมาก “อา ข้ากำลังกัลดก ลู่มาฝึกไม่ได้อยู่พอดี พี่เถ่าเหมยช่างใจดีนัก”

เถ่าเหมยได้รับคำชมก็เผยสีหน้าภาคภูมิใจ “เหนื่อยแล้ว พี่น้องที่เข้า
วังมาพร้อมกัน มีสุขร่วมเสปมีทุกซั่วม่ตัน อิกแค่สิบสองวันก็จะถึงพิธี
คัดเลือก ข้าเป็นกังวลกับพวกเจ้าจะแย่แล้ว บอกข้าที หลายวันนี่ฝึกเป็น
อย่างไรบ้าง”

“กองพระภูษามิงานล้นมือ จะหาเวลาว่างจากที่ใดกัน ฝึกไม่ได้จริงๆ
อยู่ที่นี่ก็ได้อยู่หรงก นอกจากจัดการดูแลเสื้อผ้าอาภรณ์แล้ว ต่อไปก็ปรุง
แบ่งและเครื่องประทีนผิวได้ด้วย” ลู่หลิวพูดพลางพลิกดูแบบคัดลายมือ นาง
เขียนด้วยมือขวาไม่เป็นมาตั้งแต่เล็ก พอเปลี่ยนมาใช้มือขวา สมองก็ว่าง
เปล่า เมื่อครั้งยังเด็กถูกจู่ใจดูแคลนไว้ไม่น้อย เวลานี้ทวนคิดถึงก็เหมือน
กับเป็นเรื่องราวในอดีตชาติอันไกลแสนไกล

เนื่องจากเป็นห่วงขุนลวี นางจึงถามอีก “จริงสิ ขุนลวีร่างกายอ่อนแอ
เช่นนี้ ตามคนจากสำนักหมอลวงมาดูได้หรือไม่”

เถ่าเหมยเอ่ยเสียงซุ่น “ดูอาการแล้ว โอสถก็ดื่มแล้ว แต่ดูเหมือนจะ
ยิ่งไอหนักขึ้นทุกวัน ข้าบอกให้นางเลิกดื่มโอสถขนานนั้นเสีย บางทีไม่ดื่ม
อาจจะหายเร็วกว่า นางก็ไม่ฟัง กลัวว่าไม่ดื่มแล้วจะแย่ลง อยากรีบหาย
โดยไว แต่ยิ่งรีบก็ยิ่งไอไหลกๆ เจ้าช่วยเกลี้ยกล่อมนางแทนข้าทีเถิด”

ขุนลวีมีรูปร่างบอบบางปานกิ่งหลิว อ่อนช้อยงดงาม อายุมากกว่า
ลู่หลิวหนึ่งปี เวลานั้นทั้งคู่อยู่ในรอกม้าคันเดียวกัน เพราะต้องฝนจึงล้มป่วย

ถ้าเหมยเองก็ป่วยเช่นกัน แต่ถ้าเหมยหายเป็นปกตินานแล้ว มีแค่ซุนลี่ที่อาการหนักขึ้นเรื่อยๆ

“ได้” ลู่หลีตอบ ก่อนถามถ้าเหมยว่าจะให้นางตอบแทนอย่างไรดี
ตอบแทนอย่างไร? ถ้าเหมยจ้างเครื่องประหินโคมบนใบหน้าของนาง แล้วรบเร้าให้ลู่หลีสอนผัดหน้า

ลู่หลีดูเหมือนจะมีพรสวรรค์ในด้านนี้ติดตัวมาแต่เกิด ครั้งแรกก็เห็นการแต่งแต้มประหินผิวคือปีที่องค์หญิงใหญ่เข้าพิธีอภิเษกสมรส ตอนนั้นเพิ่งจะสี่ห้าขวบ เห็นฉู่เซียงลงแป้งอยู่ตรงหน้ากระจก ประเดี๋ยวเดี๋ยวดวงหน้าก็แดงเรื่องดงาม นางถูกความงามและความวิจิตรนั้นดึงดูดโดยไม่รู้ตัว

หลังจากนั้นเมื่อไปเยือนตำหนักคุณหญิงก็มักจะฉวยจังหวะที่ฮ่องเฮาซุนไม่ทันสังเกต เข่งปลายเท้าแล้วลอบแตะซาตทาปาก ฮ่องเฮาซุนกับหลีหลิวมัวมองเห็นทว่าก็แสร้งทำเป็นไม่เห็น ทั้งยังสอนเคล็ดลับการใช้ดอกไม้ต่างๆ ให้นางอย่างใส่ใจ นางเองก็เรียนรู้เร็ว ไม่ต้องสอนมากก็สรรหาวิธีเองได้

หญิงชุนหวิที่ขังไม่ได้รับเลือกเป็นหญิงชุนหวิจะไม่มีสาวใช้ประจำตัว ฉะนั้นต้องประหินผิด้วยตัวเอง แม้ว่าจะเป็นหญิงชุนหวิแล้ว แต่สาวใช้ก็อาจไม่มีฝีมือเท่าลู่หลี นางผัดหน้าบางเบา สีซาตทาปากแตกต่างจากคนอื่น แต่กลับขับให้โดดเด่นน่ามอง ถ้าเหมยไม่ชอบใจซุนผานเงินกับหลีหลินหลิน อยากเอาชนะฝ่ายนั้นสักครั้ง

ลู่หลีใคร่ครวญอยู่ครู่ก็ตอบตกลง ก่อนบอกว่าเย็นกว่านี้สักนิดจะแวะไปเยี่ยมอาการซุนลี่

“ลู่หลี ลู่หลี มาทำงาน”

เมื่อได้ยินเสียงกุกกุกเรียกดังมาจากอีกฝั่ง นางจึงเดินผละไป

ชั้นที่ฝ่ายซักล้างส่งห่อผ้าสองห่อใหญ่มา ปากก็ตะโกน “ตำหนักทิศตะวันตกเฉียงเหนือกับตำหนักทิศตะวันออกเฉียงใต้ พบให้เรียบร้อย

แล้วนำไปส่งด้วย” จากนั้นก็รีบจากไป

งานที่เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย ภูงั่ว และรองเท้าในวังหลวงมีมากมายไม่มีวันเสร็จสิ้น งานเย็บปักถักร้อยก็มีมาต่อเนื่อง ฝ่ายซักล้างก็ซักกันตลอดปีตลอดชาติ เหนียงเหนียงและบรรดาเจ้านายต้องผลัดเสื้อผ้าอาภรณ์ทุกวัน บางวันเปลี่ยนสองสามชุด เปลี่ยนแล้วก็ไม่ได้สวมอีก หากถึงฤดูเปลี่ยนเครื่องแต่งกายก็จะมีงานเพิ่มขึ้นอีกมาก ต้องซักและพับเสื้อผ้าฤดูที่ผ่านไป ซักและแจกจ่ายเสื้อผ้าฤดูใหม่ไปตามตำหนักต่างๆ

ลู่อลีเรียนรู้งานได้เร็ว คนอื่นฝึกฝนถึงสี่ห้าครั้ง นางดูเพียงครั้งสองครั้งก็ทำได้ ทั้งยังไม่เกียจคร้าน

กุกุหัวหน้างานเห็นดังนั้นจึงเอ็นดูนาง ยัดท่อผ้าสองท่อใส่อ้อมอกนาง แล้วหันไปต่อว่านางข้าหลวงที่กำลังถึกเชือกแดงอยู่ในลาน “เสี่ยวซู่ย งานวันนี้เป็นของเจ้า ไฉนถึงเป็นหน้าที่ซ้ำอีกแล้วเล่า”

เสี่ยวซู่ยแลบลิ้น “เมื่อวานข้าช่วยส่งผ้าไปยังตำหนักข้างๆ แทนท่านแล้ว วันนี้ให้ท่านตอบแทนบุญคุณหน่อยจะเป็นไรไปเล่าเจ้าคะ คิดหนึ่งไม่คิดชดใช้คืนหรือไรกัน” ขณะกล่าวก็ยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก

ตำหนักข้างๆ นั้นเป็นที่พำนักของโจวสีผินจากตำหนักเย็น หลังจากเรือนร้างบนถนนตงถงจื่อมอดใหม่ พระสนมรายนั้นจึงต้องมาอาศัยอยู่ในตำหนักระหว่างหกกองงานกับหออุปการะอย่างน่าประดักประเดิด

ฮ่องเต้ไม่สนพระทัย บ่าวรับใช้ต่างก็เห็นแก่ได้ งานที่ไม่ได้ผลประโยชน์ล้วนแต่ไม่ยอมทำ ทางตำหนักขององค์รัชทายาทก็เช่นกัน แม้องค์ชายรองจะชนะศึก แต่ก็ยังอยู่ชายแดนไม่กลับมา เสี่ยวซู่ยจึงไม่ยอมผ่านไปเส้นทางนั้น

ลู่อลีแก้ท่อผ้าทั้งสองท่อออก เป็นชุดองค์ชายสองชุด ดูจากขนาดก็เห็นว่าเป็นอาภรณ์ของชายหนุ่ม ชุดหนึ่งทำจากเนื้อผ้าชั้นดี ลายปักประณีต อีกชุดหนึ่งมีสีหม่นทึบ ล้มผัสไม่นุ่มลื่นเหมือนชุดแรก ในวังหลวงนี้ องค์ชายที่อายุไล่เลี่ยกันมีเพียงองค์ชายรองกับองค์ชายสี่ นางจึงแกล้งถาม

ด้วยน้ำเสียงสงสัย “พวกนี้ต้องเอาไปส่งที่ใดหรือเจ้าคะ”

ภูทิวหัวหน้างานขุนซึ่งในใจเพราะว่าจอตอกกลับของเสี่ยวซู่ย จึงหันมาตอบ “เจ้ารีดผ้าไปก่อน รีดเสร็จแล้วก็พบให้เรียบร้อย ห่อที่จะส่งตำหนักเสียนอันข้าจะไปส่งเอง ส่วนห่อที่จะส่งให้องค์ชายรอง เจ้าก็ไปส่งที่ ตำหนักร้างที่หนุ่ยยังไม่อยากเข้าใกล้เช่นนั้นอย่าให้เด็กสาวที่เพิ่งเข้าวังอย่างเจ้าไปสัมผัสกับสิ่งอัปมงคลเลย”

อาการด้อยคุณภาพชุดนั้นเป็นของฉูโจวจริงๆ ลู่หลี่ฟังคำพูดของภูทิวกลางลูปเนื้อผ้าโดยไม่รู้ตัว สังเกตว่าช่วงไหล่กว้างขึ้น ลำตัวก็สูงขึ้น แต่สะโพกยังคงผอมบางเหมือนเดิม กลิ่นอายของฤดูหนาวปีนั้นพัดโหมกลับมาอีกครั้ง เมื่อรู้ว่าเขาต้องพำนักอยู่ในสถานที่แบบนั้น ก็พลันรู้สึกสะทอนใจขึ้นมาในอกอย่างบอกไม่ถูก

ลู่หลี่ยิ้มถามอย่างฉงน “ภูทิวพูดเช่นนี้...เจ้านายที่อยู่ตำหนักเสียนอันเป็นใครกันหรือเจ้าคะ ดูโดดเด่นเยี่ยงนี้”

ภูทิวหัวหน้างานสายหน้า “ไม่โดดเด่นเยี่ยงหรือ เขามีอาเจียวที่รักยิ่งกว่าชีวิตของตน ตำหนักไม่ได้ พุดถึงไม่ได้ ถ้ากล้าทำให้รำคาญใจ สายตาปานคมมีตของเขาจะทำให้เจ้าหนาวเหน็บไปถึงกระดูกเขี้ยวละ”

องค์รัชทายาทหมู่เสี้ยวที่ถูกปล่อยแพเลี้ยวสุนัขตัวเมียแทนขันที ท้วทั้งวังหลวงไม่มีใครไม่รู้เรื่องนี้ นางข้าหลวงรอบๆ ที่ได้ยินต่างยกคิ้วหวลิวตาให้กันพลางหัวเราะคิกคัก ภูทิวหัวหน้างานเห็นลู่หลี่ทำหน้างวยจึงแหงนงออีก “ประเดี๋ยวถึงคราวของเจ้าเมื่อใดก็จะรู้เอง ที่นั่นไม่มีใครอยากไปหรือพวกเราต้องผลัดกันไปทำงาน”

ลู่หลี่ฟังแล้วก็รู้สึกขมขื่น ตระหนักได้ว่าเขามีสตรีข้างกายแล้ว นึกถึงภาพตอนฉูโจวอายุสิบสี่ปี นกยักษ์ตัวใหญ่ของเขาที่ผงาดในอ่างอาบน้ำ เขาชำเลื่องมองนางด้วยสายตาดูแคลน

“พุดไปเจ้าก็ไม่เข้าใจหรือ”

ดวงหน้านางแดงเรื่อด้วยความอายและหม่นหมอง แต่เมื่อคิดว่าเขา

เป็นคนเช่นนั้นมาตั้งแต่ต้น จะมีใครสักคนก็ไม่แปลก ก่อนเข้าวังหลวงนาง
ย้าเตือนตัวเองแล้วว่า จะไม่หวั่นหาเขาอีก ขอแค่เขามีคนอยู่ข้างกาย มีชีวิต
ที่ดีก็เพียงพอแล้ว

ลู่อุหลิงตั้งใจรีดเลือดคลุ้มและอารมณ์ตัวในของฉู่โจวอย่างเป็นทางการ
เป็นงาน คนผู้นั้นมีข้อเรียกร้องมากมายนัก จุกจิกกับเนื้อผ้าที่สัมผัสตัว
การพับผ้าก็ต้องพิถีพิถันเป็นพิเศษ ฤงเท้าต้องวางด้านบนสุด พลิกฝั่งผ้าขาว
ขึ้น เลือดคลุ้มอยู่ชั้นถัดมา ตรงกลางเป็นอารมณ์ชั้นใน ต่ำลงมาเป็นลื้อกับ
กางเกงผ้าไหม บอกว่าแบบนี้ถึงจะสะอาดตา นางใช้เวลาครึ่งก่อนวันจัดการ
กับห่อผ้าของเธออย่างประณีตบรรจง เมื่อพับเสร็จก็มอบให้กุญนำไปส่ง